

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Forespørgsel nr. F 20:

Forespørgsel til justitsministeren:

»Hvilke stramninger forbereder regeringen i udlændingelovgivningen?«

Af Pia Kjærsgaard (FP) og Knud Lind (FP).
(Forespørgslen anmeldt 20/2 90. Fremme af forespørgslen vedtaget 23/2 90).

Begrundelse

Pia Kjærsgaard (FP):

Fremskridtspartiet står ikke alene i ønsket om at høre, hvad regeringen vil gøre for at få strammet op på den temmelig uforståelige, slappe udlændingelov, vi har herhjemme. En stor del af den danske befolkning, ja hele 64 pct., ønskede ifølge en meningsmåling for nylig at begrænse antallet.

I modsætning til i regeringen er der i befolkningen klare signaler, men måske kan denne debat give nye klare signaler fra regeringens side til spørgsmålet. Debatten vil vise det.

Besvarelse

Justitsministeren (Engell):

Udlændingeloven blev vedtaget af et bredt flertal i Folketinget den 8. juni 1983 med ikrafttræden den 1. oktober 1983.

Der var – kan man vist godt sige uden at overdrive – tale om en endog særdeles liberal lovgivning vurderet i forhold til landene omkring os. Ikke mindst retsstillingen for flygtninge

blev væsentligt forbedret. Dels fik flygtninge med Danmark som første asyl land et egentligt retskrav på asyl, dels blev der indført en række retssikkerhedsgarantier i forbindelse med behandlingen af ansøgninger om asyl. Enhver udlænding, der ved grænsen ansøgte om asyl, fik således krav på at komme ind i Danmark og fik desuden ret til at opholde sig her, mens ansøgningen blev behandlet.

Herudover blev lovens afgrænsning af flygtningebegrebet betydelig mere vidtgående, end Danmarks forpligtelser ifølge FN's flygtningekonvention tilsiger. Loven gav, og det gør den fortsat, såvel konventionsflygtninge som såkaldte de facto-flygtninge et egentligt retskrav på opholdstilladelse her i landet.

Det er ubestridt, at der var tale om en meget liberal lovgivning, og der er ingen tvivl om, at vedtagelsen skete i tillid til, at også andre lande ville yde en indsats og påtage sig deres del af forpligtelserne til at modtage flygtninge.

Udviklingen viste imidlertid, at denne forudsætning ikke holdt stik, og at Danmark på det tidspunkt i højere grad end de fleste andre lande kom til at bære byrderne i vores del af verden. Denne situation har heldigvis udjævnet sig i dag, idet også de andre vesteuropæiske lande modtager et stort antal spontane flygtninge.

Vedtagelsen af udlændingeloven medførte en klar stigning i antallet af indrejste asylansøgere. Mens tallet i 1983 havde ligget på 332, steg det i 1984 til over 4.000, og denne stigning fortsatte i 1985 til næsten 8.700.

Denne udvikling medførte en sådan administrativ belastning, at udlændingeloven blev ændret to gange i 1985, navnlig med henblik på at lette sagspresset i Flygtningenævnet. Den stigende tendens fortsatte imidlertid, og i efteråret 1986 kunne der konstateres en nærmest eksplosiv tilstrømning af asylansøgere. Der indrejste således i en periode mere end 500 asylansøgere pr. uge.

Udviklingen løb ganske enkelt så hurtigt, at det ikke var muligt på en rimelig og forsvarlig måde at sikre, at vi kun tog imod de egentlige flygtninge, der var kommet her til landet på grund af forfølgelse i hjemlandet. Det var derfor bydende nødvendigt med endnu en lovændring, hvis vi fortsat skulle kunne modtage og behandle asylansøgerne på en rimelig og human måde.

[Justitsministeren]

Lovændringen, som altså er den sidste, blev vedtaget i oktober 1986, og der blev herved indført mulighed for at afvise en asylansøger på grænsen, hvis den pågældende kom fra et sikkert land; desuden blev bødebestemmelsen i § 59 a indsat i loven.

Som bekendt lykkedes det med denne lovændring ganske effektivt at bremse den helt uacceptable udvikling, der var i gang, og der skete efter lovændringen et markant fald i antallet af spontant indrejste asylansøgere, således at det i 1987 udgjorde 2.762.

I 1988 steg antallet imidlertid på ny ganske betydeligt til godt 4.500 personer, og tallet for 1989 lå på samme niveau, nemlig 4.588. Indrejsetallet synes således at have stabiliseret sig på et tal omkring de 4.500, ikke mindst på grund af de initiativer, regeringen har iværksat, herunder ikrafttrædelsen af bødebestemmelsen i udlændingelovens § 59 a med virkning fra den 1. januar 1989.

Jeg mener, det er glædeligt at konstatere, at der således er opnået stabilitet i indrejsetallene, en stabilisering på et passende niveau, som gør det muligt at modtage asylansøgerne under rimelige forhold og at fastholde sagsbehandlingstiderne – der i øvrigt set i en international sammenhæng er særdeles korte – på et stort set uændret niveau.

Et forøget internationalt samarbejde om flytningespørgsmål, f.eks. efter de retningslinjer, som regeringen fremlagde i FN i 1986, vil endvidere kunne medvirke til at lette opgaven med at integrere de asylansøgere, der anerkendes som flygtninge her i landet.

Når det er sagt, vil jeg imidlertid gerne understrege, at det er regeringens opfattelse, at der fortsat er anledning til løbende at overveje, hvorledes der kan tilvejebringes en mere ordnet modtagelse af de flygtninge, der har behov for genbosættelse uden for deres hjemregion.

I disse overvejelser må også indgå, hvorledes der kan skabes en mere sammenhængende, konsekvent praksis for afgørelsen af, hvem der opfylder betingelserne for at blive anerkendt som flygtning. Som forholdene er i dag, varierer praksis betydeligt fra land til land, og det fører meget let til, at asylansøgerne begiver sig ud på en lang rejse med henblik på at finde frem til det land, hvor de har størst chance for at blive anerkendt som flygtninge.

Det er i den forbindelse regeringens opfattelse, at FN's flygtningehøjkommissær som en international upolitisk instans bør indtage en mere central rolle i bestræbelserne for at skabe mere ordnede forhold. Regeringen har i overensstemmelse hermed på FN's generalforsamling i november 1986 taget initiativ til et resolutionsforslag, hvis hovedelement netop er at give højkommissæren en mere fremskudt rolle ved afgørelsen af, hvilke personer der har behov for beskyttelse, og hvor disse personer bedst kan bosættes.

Som situationen er i dag, er det fortsat langt det største antal flygtninge, der kommer til Danmark spontant, nemlig de 4.588 i 1989; heroverfor står antallet af kvoteflygtninge på 500.

Når vi ser på det enorme antal mennesker, der som flygtninge lever under kummerlige forhold i lejre rundt omkring i verden, må man spørge sig selv, om vi med vor flygtningepolitik altid hjælper de mennesker, som har de største behov. Man kan spørge, om det ikke ville være mere rimeligt, hvis vi i stedet for de facto-flygtningene i højere grad modtog de flygtninge, der allerede er anerkendt af UNHCR, og som måske i årevis har boet i lejre.

Jeg vil godt her indskyde, at det naturligvis ikke betyder, at vi løber fra vore internationale forpligtelser til at modtage flygtninge, der er omfattet af flygtningekonventionen.

Der har fra mange sider været fremsat ønske om, at Danmark skulle forhøje kvoten, navnlig med henblik på at kunne modtage flere vietnamesiske flygtninge fra lejrene i Hongkong, Thailand og Malaysia. Regeringen er bestemt ikke afvisende over for at drøfte en forhøjelse af kvoten, men efter vores opfattelse må det ses i snæver sammenhæng med spørgsmålet om antallet af spontanflygtninge.

Set i internationalt perspektiv ligger vi i Danmark på et meget højt niveau med hensyn til anerkendelse af flygtninge med en anerkendelsesprocent på ca. 80. Det betyder, at hver gang der kommer 10 spontanflygtninge til den danske grænse, bliver de 8 anerkendt som flygtninge og får dermed asyl. Her ser jeg altså bort fra de tilfælde, hvor ansøgningen indgives fra udlandet efter den særlige procedure i § 7, stk. 4. Her er anerkendelsesprocenten langt lavere.

I øvrigt skal man også huske på, at en ikke helt lille del af de 20 pct., som får afslag på asyl, alligevel får lov til at blive, idet de får meddelt

[Justitsministeren]

opholdstilladelse af særlige humanitære grunde.

Den meget høje anerkendelsesprocent skyldes nok ikke mindst den omstændighed, at vi i vores udlændingelovgivning har valgt også at give de facto-flygtningene, der jo ikke er flygtninge i flygtningekonventionens forstand, et retskrav på opholdstilladelse. Asylansøgere vil helt naturligt ofte søge mod det land, hvor der er størst mulighed for, at ansøgningen imødekommes. Derfor mener jeg også, at vi må være opmærksomme på den risiko, der er for, at vi igen kan blive en magnet i forhold til dem, der vil søge asyl, fuldstændig som det var tilfældet indtil lovændringen i 1986.

Jeg vil i den forbindelse også pege på betydningen af den ændrede situation i Østeuropa med åbningen af grænserne samt på etableringen af EF's indre marked pr. 1. januar 1993 med fri bevægelighed af personer til følge.

Der arbejdes for tiden i EF med udarbejdelsen af en asylretskonvention, der skal indeholde regler om, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af EF's medlemsstater. Formålet med en sådan konvention er at fastslå princippet om, at én og kun én stat skal have ansvaret for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i et af EF-landene, sådan at man undgår, at staterne skyder ansvaret for behandlingen af ansøgningerne over på hinanden.

Disse forhold kan føre til en øget tilgang af asylansøgere til Danmark, hvis vi ikke overvejer at udjævne de niveauforskelle, der er mellem Europas lande, hvad angår anerkendelsesprocenter og behandlingen af flygtninge i øvrigt.

Det er nok næppe realistisk at tro, at Danmark kan få de andre europæiske lande op på vores niveau, så den mest naturlige løsning vil være, at vi i Danmark tilpasser vores i forvejen endog meget høje niveau, men naturligvis således, at vi fortsat lever op til vore internationale forpligtelser efter FN's flygtningekonvention.

Vi har netop i vores naboland Sverige set de problemer, som en meget stor tilstrømning af spontane asylansøgere kan give anledning til. Sverige har som bekendt taget konsekvensen heraf og har besluttet kun at give asyl til asylsøgende, der er omfattet af flygtningekonventionen, og til dem, som i øvrigt har et særlig stærkt behov for beskyttelse. Ændringen indebærer, at

det ikke længere bliver muligt at få asyl som de facto-flygtning, medmindre der foreligger et særlig stærkt behov for beskyttelse. For børnefamilier gælder der dog en særlig praksis.

Det er helt klart, at en tilstand som den, vi har set i Sverige, skal undgås her i landet, og vi må se i øjnene, at der også hos os kan blive behov for at se nærmere på mulighederne for at ændre asyreglerne.

Jeg vil inden for flygtningeområdet pege på yderligere et område, som kan give anledning til overvejelser, og hvor der for mig at se kan blive behov for en hurtig løsning.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 4, kan en udlænding, der ikke befinder sig her i landet, ansøge om asyl her med den konsekvens, at danske myndigheder bliver forpligtet til at behandle ansøgningen. Kun hvis den pågældende har nær, navnlig familiemæssig, tilknytning til Danmark, vil der imidlertid kunne blive tale om asyl her i landet.

Det siger sig selv, at en sådan bestemmelse giver grundlag for et umådelig stort antal ansøgninger fra personer, som ikke på nogen måde vil kunne opfylde betingelserne for at få asyl her i landet, fordi de ikke har nogen som helst relationer til Danmark. Jeg kan i den forbindelse til illustration oplyse, at der inden for den sidste tid er kommet en strøm af ansøgninger fra afghanske statsborgere, der opholder sig i Pakistan. Direktoratet for Udlændinge har således modtaget ca. 12.000 ansøgninger fra afghanere. Man kan meget vel forestille sig et endnu større antal ansøgninger fra vietnamesere i Hongkong, hvis – eller man skal måske snarere sige når – man får kendskab til bestemmelsen i § 7, stk. 4.

Der er næppe nogen her i salen, som kan være i tvivl om de administrative konsekvenser, en sådan strøm af ansøgninger medfører, og der kan derfor også på det område være anledning til at overveje mulige ændringer af reglerne og procedurerne med henblik på at kunne undgå en realitetsbehandling af åbenbart grundløse ansøgninger.

Jeg har hidtil koncentreret mig om flygtningeområdet, men også på andre felter inden for udlændingeloven kan der være anledning til at overveje behovet for eventuelle ændringer.

Der har som bekendt siden 1973 været et indvandringsstop her i landet, vel at mærke et ind-

[Justitsministeren]

vandringsstop, som der har været bred politisk enighed om. Indvandringstoppet indebærer, at kun visse nærmere afgrænsede persongrupper kan få adgang til at tage ophold i Danmark. Det drejer sig naturligvis først og fremmest om nordiske statsborgere og EF-statsborgere, som der jo gælder særlige regler for. Herudover brydes indvandringstoppet alene af asylreglerne og af familiesammenføringsreglerne.

I en situation med begrænset adgang til landet må man være forberedt på, at et stort antal udlændinge vil benytte sig af de gældende regler i så vid udstrækning som overhovedet muligt. Der kan derfor efter min opfattelse være anledning til nu, hvor der snart er gået 3½ år siden den sidste ændring af udlændingeloven, at se på behovet for ændringer i familiesammenføringsreglerne. Man kan i den forbindelse også se på behovet for at skærpe reglerne med henblik på at imødegå de tilfælde af familiesammenføringer med barnebrude, som af og til omtales i dagspressen.

Jeg synes, at der er al mulig grund til, at vi i regeringen – jeg selv – sætter os sammen med repræsentanter for regeringspartierne og for forligspartierne bag udlændingeloven med henblik på en drøftelse af de ting, som jeg har omtalt her. Jeg vil gerne invitere til en sådan drøftelse, hvor vi dels kan vurdere behovet for ændringer og dels, hvis et sådant behov viser sig at bestå, kan forhandle os frem til fornuftige og ansvarlige løsninger.

Jeg mener, at udlændingeområdet er så vigtigt, at eventuelle ændringer i loven må overvejes nøje både teknisk, juridisk og politisk. Det kan der være god grund til, og jeg vil derfor som nævnt tage initiativ til sådanne undersøgelser og samtaler inden for de umiddelbart kommende måneder. Jeg vil også gerne afslutningsvis understrege, at regeringen tillægger den hidtidige politiske bredde bag udlændingelovgivningen betydelig vægt.

*Forhandling***Pia Kjærsgaard (FP):**

Jeg vil starte med at takke for ministerens besvarelse og sige, at det er glædeligt, at befolkningens og Fremskridtspartiets påvirkning af regeringspartierne har gjort, at ministeren nu tilsyneladende vil invitere til eventuelle stramninger af udlændingeloven. Ministeren kan

være helt sikker på, at Fremskridtspartiet vil holde ministeren fast på den udlægning, der lige er kommet her.

Undersøgelse på undersøgelse har bekræftet, at danskernes utilfredshed med den flygtningelov, vi har, stort set er uforandret. Utilfredsheden bunder naturligvis i den fortsatte tilstrømning af udlændinge til landet og følgerne af denne tilstrømning.

Det seneste skøre indfald, som også er en følge af de alt for lempelige regler, er, at forsvarsministeren nærmest har foræret et område til en meget høj værdi til et islamisk kulturcenter i København. At tænke sig, at en minister i en dansk regering forærer dansk jord væk til muslimer eller overlader dette område for et latterligt beløb.

Det synes vi i Fremskridtspartiet er for dårligt, og vi bryder os ikke om, at de tilreisende optræder på den måde, at man skal til at bygge moskeer, åbenbart i strid med, hvad regeringens intentioner er i den retning. Det er også imod befolkningens ønsker, og det er derfor næsten indlysende, at denne regering ikke ønsker strammere regler over for de fremmede.

Men Fremskridtspartiets forespørgsel i dag har rent faktisk årsag i et ønske om at få strammet den gældende lov gevaldigt op, og vi er interesserede i at høre om regeringens tanker om fremtiden på det område.

Jeg har selvfølgelig gennemlæst justitsministerens publikation om regeringens målsætning på flygtningeområdet, og heller ikke dér fandt jeg grund til optimisme, hvad angår ændringer i den retning, Fremskridtspartiet og flertallet af befolkningen ønsker. Om Danmarks flygtningepolitik skrives der således, at regeringen er opmærksom på de muligheder, der som følge af ændringer kan opstå for, at flygtninge kan vende tilbage til deres hjemlande.

Dertil kan man så spørge: Nå, javel, og hvad kan vi så bruge det til? Og har det ændret ved nogle forhold i øvrigt?

Vi må jo samtidig have for øje, at cirka 80 pct. af de personer, der i 1989 har fået tilladelse til indrejse uden pas eller visum, er ankommet via Københavns Lufthavn i Kastrup. Ordet bekvemmelighedsflygtninge ligger snublende nær.

En af de helt, helt kritisable ting er, at der bevidst ikke føres statistik over, hvor mange der opnår asyl i Danmark; man benytter sig kun af

[Pia Kjærsgaard]

et skøn. Man aner heller ikke, hvor mange flygtninge der opholder sig i Danmark, eller for den sags skyld hvor de kommer fra.

Det fører tanken hen på, at man ønsker at skjule sandheden for befolkningen, eller at der ikke er kontrol over tingene. Det er da pinligt, at man ikke kan orientere korrekt om en befolkningstilvækst af personer, der støt og roligt kan antageligt grave det danske samfund. Skønsmæssigt undergraver man, at det er 29.000.

Stigningen i antallet af personer, der er overgivet til Dansk Flygtningehjælp, er vokset igen fra 1988, hvor der var 3.905 personer, til 4.450 personer i 1989. Ca. 15 pct.s stigning på 1 år. Det smitter jo også af på antallet af asylcentre, der jo er forøget med fire.

At der er behov for stramninger, er indlysende af mange, mange grunde. En af grundene er, at de asylsøgere, der kommer til Danmark, oftere og oftere savner det fornødne asylgrundlag. I stedet for lange tovtækkerier og belastning af det danske system og skatteborgernes penge burde der strammes op omkring praksis vedrørende tilbagesendelse. Lad mig nævne, at i 1982 befandt der sig 1 flygtning i Danmark for hver 1.285 danskere. Blot 8 år efter, nemlig i 1990, befandt der sig 1 flygtning for hver 174 danskere. En rystende udvikling byggende på de skønnede tal. Ingen af de ansvarlige kender de rigtige tal, som med meget stor sandsynlighed vil vise sig at være værre endnu.

Ifølge justitsministerens beretning, som jeg omfalte før, er der blot de sidste to år brugt 62 mio. kr. i bistand til flygtninge, som ønskede at vende hjem, hvor de kom fra. Hvor mange personer det drejede sig om, står der ikke noget om, men det ville da være interessant at få det oplyst af justitsministeren, så skatteyderne også ved, hvor mange fremmede statsborgere der har fået glæde af disse 62 mio. kr.

Det er også et spørgsmål om at stramme op på kravene til dem, der nu er kommet ind i Danmark, nemlig på det felt, der hedder arbejde og danskundervisning. Det er jo et fåtal, der er parat til at gå på arbejdsmarkedet, og igen er det vel kun et skøn, hvor mange der er henvist til en eller anden form for uddannelsestilbud.

Jeg vil også foreslå en stramning af de regler, der gør flygtninge til indvandrere efter blot 2 år. Det er helt urimeligt, at blot fordi man har opholdt sig i Danmark i 2 år, er man gjort til indvandrere – altså de regler, der gør, at man udlæg-

ger loven, som om man slet ikke kan sendes ud af landet, blot man har været her i 2 år. Langsommelighed i behandlingen af de enkelte sager kan betyde, at en afgørelse på en ansøgning først sker efter 2 år, og så er vi blevet beriget med endnu en udlænding på livstid.

Derefter følger familiesammenføringen, der stærkt forøger antallet af fremmede i form af enten familiemedlemmer eller ægtefæller for 2 år ad gangen. Fupægteskaber annonceres livligt med henblik på permanent ophold, og sådan udnyttes godtroende politikeres lovgivning, en lovgivning, Fremskridtspartiet heldigvis ikke har deltaget i.

Reglerne om familiesammenføring trænger til en gevaldig stramning, hvilket den tidligere justitsminister har vist interesse for, og jeg henviser til forhenværende justitsminister Erik Ninn-Hansen; men stadig er intet sket, og nu har vi altså en ny justitsminister. Der har i øvrigt været endnu én i mellemtiden. Det forlød ellers i en kort periode, at Venstre og De Konservative gik ind for en stramning af familiesammenføringerne, men indtil nu er intet sket.

For at hjælpe disse partier på vej, og for at befolkningen skal få et kraftigt signal her fra Folketinget, og med henblik på, at politikerne ikke kommer til at stå utroværdige over for befolkningen, skal jeg på vegne af Fremskridtspartiet stille følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet Folketinget bekræfter nødvendigheden af at prioritere danske interesser højt, pålægges det regeringen inden udgangen af 1990 at fremsætte lovforslag om at skærpe familiesammenføringen med henblik på at mindske antallet af disse sammenføringer.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 27).

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Forsvarsministeren (Enggaard):

Jeg har bedt om en kort bemærkning, fordi det af fru Pia Kjærsgaards indlæg fremgik, at hun havde den opfattelse, at det var forsvarsministeren, der havde foretaget udleje til et mus-

[Forsvarsministeren]

limsk samfund med henblik på moskébyggeri på nogle urimelige vilkår.

Jeg skylder derfor at sige – som jeg forleden dag har oplyst det til fru Pia Kjærsgaard i besvarelsen af et skriftligt spørgsmål her i Folketinget – at den udleje, der er tale om, er foretaget i 1981 af den daværende regering, og at det er sket på vilkår, som er helt parallelle med det, som er tilfældet i forhold til den norske og den svenske kirke.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg går ud fra, at forsvarsministeren er enig med mig i, at det først er for nylig, den grund er blevet overdraget til at bygge en moské på, og at det var et område, som kunne lægges ud til eventuelle erhvervslokaler i Københavnsområdet til en meget, meget højere pris, end tilfældet er nu.

Forsvarsministeren (Enggaard):

Jeg skal gentage det: Der er tale om et lejemål over en lang årrække, som blev indgået i 1981, og som derfor ikke lader sig forandre uden videre.

Ole Espersen (S):

Ordførerne for forslagsstillerne nævnte indledningsvis nogle undersøgelser, der skulle vise, at befolkningen i meget stor udstrækning har den samme negative holdning til at hjælpe flygtninge, som Fremskridtspartiet har. Jeg synes, at når man nævner den slags undersøgelser, ville det være rart, hvis vi fik nærmere kendskab til dem. Jeg kender undersøgelser, der viser det modsatte resultat. Men det synes jeg ville være udmærket at få at vide, og vi vil jo så kunne tage stilling til, i hvilket omfang vi vil tillægge disse undersøgelser vægt.

Jeg har været tilbøjelig til at være enig med statsministeren, når talen er om folkeafstemninger, og hvad vi skal rette os efter her i Folketinget. I forlængelse af Fremskridtspartiets gentagne krav om folkeafstemninger om flygtningespørgsmålet sagde statsministeren for et par år siden: Det var dog en utrolig ulækker idé. Det sagde den konservative statsminister!

Det var dog en utrolig ulækker idé, om vi her i landet skulle stemme om, hvorvidt vi skulle hjælpe mennesker eller ej, og opleve en valg-

kamp, hvor Fremskridtspartiet ville fremture med sin yderst ubehagelige og uhæderlige propaganda.

Fru Pia Kjærsgaard aner ikke, hvor mange flygtninge der opholder sig i Danmark. Man kan jo hurtigt finde ud af, hvor mange der maksimalt er i Danmark, for det er meget nemt at få at vide, hvor mange der har fået opholdstilladelse som flygtninge.

Når fru Pia Kjærsgaard ikke ved præcist, hvor mange det er, så er det jo, fordi det tal er mindre i praksis, idet nogle er rejst hjem igen. Men der er ikke nogen grund til at klandre myndighederne for, at de ikke skulle kunne fortælle os, hvor mange flygtninge der maksimalt er her i landet. Og det er et maksimum, der ligger på omkring de 30.000.

Disse 30.000 flygtninge skulle altså, siger fru Pia Kjærsgaard, undergrave det danske samfund. Disse 30.000 flygtninge med de problemer, de har med sig, med de store problemer, de står over for her, skulle undergrave det danske samfund! De udgør omkring 1/2 pct. af befolkningen. Det er mennesker, der i et meget stort omfang er uden de ressourcer, som vi andre har. Og de skulle være undergravende for det danske samfund! Det tror Fremskridtspartiet jo ikke selv på. Derfor er det en utrolig billig og umenneskelig propaganda, at man slynger den slags ud fra Folketingets talerstol.

Man ønsker stramning af familiesammenføringerne, og vi er indstillet på at se på de misbrugsmuligheder, der måtte være. Det er klart, at der kan laves fup med hvad som helst. Det tror jeg ikke jeg behøver at fortælle Fremskridtspartiet. Det kan der laves med hvad som helst. Hvis der sker oplagt og omfattende misbrug inden for noget område, er vi selvfølgelig villige til at se på, om vi kan modvirke det. Men vi kan jo ikke ophæve alle regler, blot fordi de kan give mulighed for misbrug.

Jeg havde indtryk af, at Fremskridtspartiets ønske om en forespørgsel bl.a. var begrundet i nogle overskrifter, vi for nylig så i Jyllands-Posten, om, at nu kunne flygtningene rejse på ferie. Man fik desværre det klare indtryk fra avisens reportage og overskrifter, at nu er den danske stat blevet så godtroende, at den betaler flygtningene for, at de kan få ferierejser hjem.

Kommentarerne fra fru Pia Kjærsgaard afslørede foruden den sædvanlige holdning et dybtliggende ukendskab til den gældende lov-

[Ole Espersen]

givning, hvis formål bl.a. er at give de flygtninge, der har mulighed for at vende hjem, fordi forholdene er ændret i deres hjemland, en mulighed for at undersøge vilkårene herfor. Det kan de gøre helt på egen regning og risiko, og det skulle da bare mangle. Hvorfor skulle de ikke have den mulighed? Det ville da i bedste fald, set ud fra fru Pia Kjærsgaards synspunkt, betyde, at så bliver der én flygtning mindre i Danmark, og det kan en fru Pia Kjærsgaard da ikke have noget som helst imod.

Vi er fra Socialdemokratiets side godt tilfredse med ministerens besvarelse af forespørgslen. Vi er enige i, at højkommissæren så vidt muligt bør spille en større rolle ved konstateringen af, hvem der er flygtning, og hvem der ikke er det. Det er vi enige i, bl.a. fordi vi så undgår Fremskridtspartiets kampagne vedrørende de såkaldte bekvemmelighedsflygtninge. Men vi er også enige i det, fordi højkommissæren må antages at kunne samle en større fond af viden af faktisk karakter om forholdene i de lande, hvorfra flygtningene kommer.

Kunne vi fra dansk side bidrage til, at højkommissæren dér kommer til at spille en større rolle, er vi meget indstillet på det. Det forudsætter naturligvis, at vi fortsat er villige til at give de bevillinger til højkommissæren, der er nødvendige for, at dette kan ske.

Vi kan også godt se, at der er et problem med de mange tusinde, der søger opholdstilladelse, flygtningestatus, på vore ambassader i udlandet. Det er klart, at det med den omhyggelige sagsbehandling, der skal ske, er en stor administrativ og derved også økonomisk belastning.

Men hvad der er nok så afgørende, er måske, at vi efterlader disse mange tusinde med en fornemmelse af, at der måske er en chance for, at de kan få flygtningestatus, uden at der reelt er nogen som helst mulighed for det. Så vi synes, det er rimeligt at se på, om der kan indføres nogle procedurer her, der ikke medfører, at de, der har en chance, bliver afvist, men at de, der ikke har nogen, får det at vide så hurtigt som muligt.

Dermed tænker jeg bl.a. på, at man formentlig på ambassaden kunne få konstateret – og gøre det for egen regning og risiko – at hvis der ikke er slægtninge her i landet, hvis den pågældende ikke har opholdt sig her i landet tidligere, ja, så er der jo ikke efter loven nogen som helst mulighed for at få en opholdstilladelse. Vi

må se, om vi kan finde en sådan procedure, at vi undgår en fuldstændig forgæves og overflødig sagsbehandling.

Ministeren var kort inde på familiesammenføringsreglerne. Det er da givet, at der også dér finder misbrug sted, og de bør efterforskes, og de bør rammes. Det er klart, at de, der misbruger disse regler, de, der giver forkerte oplysninger om, hvorvidt de bor sammen med deres ægtefælle, gør sig skyldige i en overtrædelse af straffeloven ligesom andre, der giver forkerte oplysninger til myndighederne. Og det bør naturligvis efterforskes, måske i større omfang, end det sker nu.

Med hensyn til det specielle inden for dette område, som ministeren nævnte, nemlig spørgsmålet om barnebrude, har også vi interesseret os for spørgsmålet. Der er selvfølgelig to sider af det. Først det mere etiske: Er det rimeligt, at man kan blive gift i en alder af 15 år eller derunder? Det er nu engang den danske regel, så det er lidt svært for os ud fra moralske grunde at tage afstand fra en laveste ægteskabsalder på 15 år.

Men vi har også tænkt på, om der er mange, der kommer her til landet som »barnebrude« – det kan jo også være »barnebrudgomme« – om det er et talmæssigt problem. En undersøgelse, vi foretog i vores udlændingekomiteé for et par år siden, viser nogle ganske interessante tal.

Vi undersøgte forholdene i to af de kommuner omkring København, hvor der er de største indvandrertal, og det viste sig, at talmæssigt spiller dette problem ikke nogen rolle. I Ballerup var der 5–6 mennesker i alt på 16 eller 17 år, der var gift, altså af den samlede befolkningsmængde på 16–17 år. Der var ingen 15-årige, der var gift, hverken danskere eller udlændinge, men af den samlede befolkning var der altså 5–6 på 16 eller 17 år, der var gift, og heraf var de 4, så vidt jeg husker, udlændinge. I en anden kommune, Albertslund, var forholdene præcis de samme. Dér var der 5–6 16–17-årige, der var gift, ud af den samlede befolkning, hvor der jo er flere tusinde 16–17-årige.

Så talmæssigt spiller dette ingen rolle, og i betragtning af, at vi her i landet har en laveste ægteskabsalder på 15 år, er det svært for os at stille os moralsk an og sige, at det må man ikke have, når man er udlænding og vil leve i ægteskab her i landet.

[Ole Espersen]

Alt i alt vil vi gerne takke for besvarelsen fra ministerens side, som vi er tilfredse med. Vi er selvfølgelig villige til at drøfte de justeringer, som det måtte være fornuftigt at gennemføre, og som ikke angriber hovedessensen af vores flygtningepolitik, som bestemt ikke er mere generøs end noget andet vestligt lands flygtningepolitik.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Det er fantastisk at høre hr. Ole Espersen. Selv om der står i regeringens beretning vedrørende målsætningen for flygtningepolitikken, at der ikke er nogen samlet statistik for så vidt angår flygtninge, så kan hr. Ole Espersen her fra talerstolen alligevel frit udtale sig om de forskelliges antal osv. Det siger mere om Socialdemokratiet, end det siger om den egentlige flygtningestatistik.

Hr. Ole Espersen mente, at det var helt i orden, at flygtninge tog en lille sviptur til hjemlandet, som de tidligere var flygtet fra under påberåbelse af FN-konventionen, der endda taler om, at der skal være fare for deres liv og helse. Jamen hvis den fare er forsvundet, så skal de hjem, så skal de ikke blive i Danmark. Jeg er meget bange – det vil jeg gerne sige til justitsministeren – for, at den repatrieringsordning skal gå hen og blive til en ferieordning for dem, og at der ikke virkelig er hold i det.

På trods af de kendsgerninger, der står i den målsætning og den beretning, der er afgivet af regeringen den 15. februar 1990, hvor man klart og tydeligt tilkendegiver, at der desværre ikke er nogen samlet statistik vedrørende udlændingene, kan hr. Ole Espersen stå og flutte sig med en hel masse tal her. Hvor har man dem fra? Er det fra en eller anden socialdemokratisk forening ude i Ishøj, eller hvor har man fået de tal fra?

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg synes, det var lidt uklart, hvad hr. Ole Espersen sagde med hensyn til ændringer i udlændingeloven. Derfor vil jeg godt stille et spørgsmål.

Det er klart, at der skal ses på misbrug af familiesammenføringsreglerne. Det gør man også. Jeg fik at vide for nylig i Pakistan, at der bli-

ver ansat et menneske på ambassaden dernede til udelukkende at køre rundt i landsbyerne for at se, om de oplysninger, der nu kommer om familietilhørsforholdet, er i orden.

Selvfølgelig kan der ske misbrug. Det gør der af vore skattelove, det gør der af vores færdselslov, det gør der af alle vores love, selvfølgelig kan det ske. Men derfor plejer vi vel ikke at ændre lovene. Og det er egentlig det, jeg vil spørge hr. Ole Espersen om. Jeg var meget glad for tallene på de dér barnebrude, for det er jo noget andet, vi har hørt i debatten: Af hensyn til dem burde man ændre familiesammenføringsreglerne.

Derfor vil jeg godt spørge: Mener hr. Ole Espersen, at de informationer, han er i besiddelse af, kræver ændringer af loven? Det var det, justitsministeren lagde op til, og det er i virkeligheden det, vi har diskuteret siden efteråret 1987. Det ville være interessant at få svaret fra Socialdemokratiet i dag.

Alle hr. Knud Linds udladninger vil jeg vente med at kommentere til mit egentlige indlæg.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg tror, fru Ebba Strange har misforstået mig. Jeg talte ikke om misbrug i forbindelse med de 12.000 fra Pakistan, der har søgt om tilladelse til at komme til Danmark. Det, jeg sagde i den relation, drejede sig om de tilfælde, hvor man på grund af rygter og uvidenhed tror, at man uden videre har ret til at komme til Danmark, og derved sætter direktoratet, foruden ambassaden selvfølgelig, og Flygtningenævnet i gang med et arbejde, der varer lang tid og er tidkrævende, skønt der ikke er nogen jordisk chance for en tilladelse, fordi man aldrig har været i Danmark, ikke kender en levende sjæl her.

Så er det, at jeg siger: Er det rimeligt at have den administration? Det er ikke et misbrug, bestemt ikke, de har da ret til at gå hen og søge, men jeg synes, at spørgsmålet er, om det er rimeligt, at der ikke dér kan gives en eller anden information, der gør det klart, at det vil være fuldstændig forgæves, futilt at gøre det. Det var det ene.

Misbrug, som jeg talte om, er f.eks. proformamægteskaber, der selvfølgelig finder sted, men jeg aner ikke omfanget. Det er, som om Fremskridtspartiet har en sikker forvisning om, at

[Ole Espersen]

det er i tusindvis hvert år. Så lad os få de tal, og så er det, jeg siger, at hvis der er misbrug, så er det straffeloven, der gælder, og så er det ikke et spørgsmål om at ændre loven.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Så vil jeg bede justitsministeren om at tage med i sit svar – hvis justitsministeren ikke vil gå op her midt i alle de korte bemærkninger – om vores regel om åbenbart grundløse asylansøgninger ikke også gælder ude i det fremmede. Der står jo helt klart i § 7, stk. 4, hvad det er for grupper, der kan forvente at få asyl i Danmark efter § 7, stk. 4. Det er et spørgsmål, jeg vil bede justitsministeren om at besvare. Jeg er ked af, at jeg ikke ved det.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg bliver desværre nødsaget til at spørge igen: Hvorfra har hr. Ole Espersen de tal og de beregninger, som hr. Ole Espersen kom med før fra talerstolen i sin ordførertale? Er det fra en eller anden indvanderforening, eller hvad er det? I regeringens beretning om dens mål-sætning vil hr. Ole Espersen bemærke at der står, at man ikke har nogen samlet statistik overhovedet over udlændinge. Derfor er jeg meget interesseret i at få at vide, hvor hr. Ole Espersen har fundet alle de beregninger. Er de fra det socialdemokratiske indvandrerudvalg, eller hvor er det, man har fået dem fra?

Jeg har personligt undret mig meget over det her, for jeg har jo også kunnet se, at der laves noget af Danmarks Statistik, men når man samtidig i regeringen kan påpege, at der overhovedet ikke findes noget, så vil jeg da meget gerne vide det. Bare at komme med nogle løse postulatere synes jeg da er meget uheldigt.

Vi fik heller ikke rigtig svar på det dér med, at man kunne tage en sviptur til hjemlandet, som man lige er flygtet fra som konventionsflygtning. Så tager man en sviptur hjem for at se, om nu alt er vel, og se til familien, selv om begrundelsen var, at man var truet på liv og helse.

Jeg forstår, at Socialdemokratiet synes, at det er helt i orden med disse ferieture hjem, og måske er regeringen blevet presset til det. Men det er altså ikke Fremskridtspartiets politik. De skal hjem for godt, når der er ro i deres hjemland.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Det er faktisk ikke så svært at få oplyst, hvor mange mennesker der gives asyl til hvert år. Man kan spørge i direktoratet, man kan spørge i Dansk Flygtningehjælp, som får dem opgivet, og så kan man lægge sammen, og så må man trække nogle fra, det er klart, der er nogle, der rejser hjem igen, når forholdene bliver bedre i deres land. Derfra stammer tallene, og selvfølgelig kan de ikke være helt nøjagtige, for det er jo ikke alle, der melder fra, når de rejser hjem igen.

Så kan det være, der er kommet nogle i 1950'erne. Om vi har tal på dem, tør jeg ikke sige. Jeg synes også, det er rent interesseløst, om vi har tal på dem.

Og så er det selvfølgelig interessant, at hr. Knud Lind åbenbart ikke aner, hvor mange der er her af de mennesker, der undergraver vores samfund. Hvordan kan man så sige, at disse flygtninge er farlige for vores samfund? Hvad er det, de gør? Hvad er det, hr. Knud Lind er så forfærdelig bange for?

(Kort bemærkning).

Kirsten Lee (RV):

Jeg synes, det er interessant at notere sig hr. Knud Linds optagethed af tal i den her debat. Det ville klæde hr. Knud Lind vældig godt, om han dokumenterede nogle af sine egne påstande med tal.

Må vi ikke godt have lov til at spørge hr. Knud Lind, hvor mange af de flygtninge, der lige er kommet herop og har fået status som asylansøger, der har været på en »lille sviptur« hjem? Hvor mange, hr. Knud Lind? Kender hr. Knud Lind bare én, og kan hr. Knud Lind dokumentere én, der kort efter asyltilsagn er taget på sviptur?

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Til fru Kirsten Lee kan jeg kort sige, at Fremskridtspartiet indtil nu for mit vedkommende ikke er kommet med nogen som helst tal, så vi skal ikke dokumentere nogen svipture overhovedet. Vi kan blot konstatere, at hr. Ole Espersen går ind for disse ferievesvipture.

Så vil jeg godt gøre opmærksom på – det er til fru Ebba Strange, der har nævnt det flere gan-

[Knud Lind]

ge, og det er til hr. Ole Espersen – at hr. Ole Espersen og fru Ebba Strange og andre udmærket godt ved, at hver gang der bliver svaret af politiet, så henviser man til, at der ikke er nogen statistik. Det står der hver gang, man svarer.

Jeg vil godt, inden de går videre i debatten, bede dem så inderligt om at læse side 12, punkt 4, i beretningen:

»Antallet af flygtninge i Danmark: Der føres ingen særskilt statistik over antallet af flygtninge i Danmark.«

Og så kan man komme med alle sine tal fra de forskellige indvandrerforeninger. Det er renlivede postulater.

Vores holdning er, at de selvfølgelig ikke skal rejse hjem og se til familie osv., når de er rejst herop som FN-flygtninge på grund af fare for liv og helse, og jeg ved ikke hvad, og har fået opholdstilladelse, fordi de mener, at de lige skal tage en tur hjem. Er forholdene i deres hjemland ændret, således at de kan tage hjem, så skal de hjem.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg skal spare hr. Knud Lind for tal.

I 1956 kom der en del ungarere til Danmark, som fik status som flygtninge.

I 1968 kom der en del polske jøder til Danmark, som fik status som flygtninge.

I begyndelsen af 1970'erne og op gennem 1970'erne kom der en del vietnamesiske båd-flygtninge til Danmark. De fik også status som flygtninge.

Efter Pinochets magtovertagelse i Chile i 1973 fik nogle mennesker valget mellem at sidde livsvarigt i fængsel eller at blive smidt ud af landet, og Danmark modtog en del chilenske flygtninge.

Hvad er det for en menneskeopfattelse, hr. Knud Lind har, når han siger: De skal hjem? Er hr. Knud Lind klar over, at blandt ungarerne fra 1956, blandt polakkerne fra 1968, blandt chilenerne fra 1973 er der børn og unge mennesker, der er født og opvokset i Danmark, og for hvem det er svært at finde ud af, hvor de hører mest hjemme? Er det ikke rimeligt, at disse mennesker får lejlighed til at tage hjem og se på, hvordan forholdene er, inden de tager deres børn, som slet ikke kender det land, med tilbage?

Det er ikke til at holde ud at høre på den menneskeopfattelse. Det her handler jo ikke om tal. Det handler om mennesker, om levende mennesker.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Inden debatten kører af sporet, hvad jeg synes fru Ebba Strange prøver på at få den til, synes jeg, vi skal bevæge os ned i det luftlag, hvor den ganske almindelige befolkning befinder sig.

Vi taler ikke om Ungarn, vi taler ikke om Polen. Det, debatten i befolkningen drejer sig om og også bør gøre i Folketinget, er mellemstlige flygtninge, og det ved fru Ebba Strange også godt. Vi taler ikke om flygtninge for 25, 30, 35 år siden. Det er den nye udlændingelov, som med stærk medvirken af SF blev vedtaget i 1983. Det er den, der har bragt sindene i kog. Det er aldeles ikke alt det andet, som fru Ebba Strange stod og talte om heroppe.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg har noteret to, der ønsker ordet for korte bemærkninger, og det er min opfattelse, at vi derefter bør gå over til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Med hensyn til tallene og fru Pia Kjærsgaards sidste indlæg kunne det være interessant at få et svar på, hvad det er for en meningsmåling, fru Pia Kjærsgaard henviser til.

Jeg står med en her, der viser følgende i Vilstrups konklusion, en lidt grov generalisering, kan man sige: 30–35 pct. af de voksne danskere er overvejende positive, men ca. 10 pct. er negative over for udlændinge, der af den ene eller den anden grund opholder sig her i landet. Alt så 30–35 pct. overvejende positive, 10 pct. overvejende negative.

Det er de tal, jeg har, og som skulle være udtryk for den danske folkesjæl, men det er åbentbart andre sjæle, fru Pia Kjærsgaard kigger i. Og så vil jeg i øvrigt stoppe debatten.

Jeg er imponeret over, at fru Ebba Strange tager den op om fru Pia Kjærsgaards og hr. Knud Linds menneskesyn. Det er gudskelov ikke et folketingsanliggende, selv om det kan være ubehageligt at høre, hvad de siger.

[Ole Espersen]

Med hensyn til antallet af flygtninge i Danmark har der ikke fra tidernes morgen været ført en statistik, det er klart. Derfor må vi lægge til grund de tal, der er fra de seneste år, som er klart opgjort pr. år, og de er ca. 29.000, således som direktoratet siger. Og hvis direktoratets tal er forkerte – og de må jo være de nærmeste til at komme med disse udregninger – så mener jeg, at hr. Knud Lind må anfægte dem og sige, at direktoratet har regnet galt, der er langt flere flygtninge, end direktoratet tror. Direktoratet plejer ikke, synes jeg, at underdrive problemerne med flygtninge, og derfor mener jeg, at hr. Knud Lind står med bevisbyrden, hvis han mener, at tallet er opgjort alt for lavt.

Nu husker jeg ikke, om det var fru Pia Kjærsgaard, der for lidt siden baserede sine udtalelser på nogle tal, da der blev talt om, hvor mange flygtninge der er i forhold til indbyggertallet . . . (*Afbrydelse*). Var det det? Det var det altså. Men de tal stammer jo fra den statistik, som jeg nu har givet hr. Knud Lind her, så det var måske en idé at harmonisere samarbejdet mellem de to ordførere for Fremskridtspartiet.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Fru Ebba Strange har ordet for en sidste kort bemærkning i denne omgang. Ordførerne får ordet på et senere tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Det var en interessant oplysning, fru Pia Kjærsgaard gav, al den stund de flygtningeregler, der gælder, står i udlændingeloven. Men jeg kan forstå, at det er en ganske bestemt slags mennesker, vi taler om i Folketinget, og det gør det hele endnu værre.

Det var mig også imod, skal jeg sige til hr. Ole Espersen, at begynde at snakke menneskesyn, men jeg kunne ikke rigtig nærme mig mere.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg finder anledning til at gøre opmærksom på, at der har været en lang række korte bemærkninger på nuværende tidspunkt, allerede efter at den anden ordfører har haft ordet, og der er god lejlighed til senere at komme med indlæg.

Fischer (KF):

Justitsministeren har meget grundigt gennemgået udviklingen på udlændingeområdet siden ændringerne af udlændingeloven i 1983, 1985 og 1986. Det skal jeg ikke gentage, men alene konstatere, at der med ændringen i 1986 er indtruffet en betydelig stabilitet på flygtningeområdet.

Men vi har, som ministeren også fremhævede, grund til at overveje, om der er mulighed for at ændre vægtningen af den danske flygtningepolitik, således at der tages større hensyn til dem, der har størst behov – det vil sige dem, der ofte befinder sig i en fuldstændig håbløs situation i FN's flygtningelejre – og til gengæld lægges mindre vægt på spontanflygtningene.

Det er en meget kompliceret problemstilling, som bedst egner sig til løsninger, hvor mange lande samarbejder. Dermed kan man konstatere, at det danske flygtningeudspil i FN i november 1986 i høj grad stadig er aktuelt og har gyldighed.

Sidste efterår godkendte den konservative folketingsgruppe et debatoplæg om udlændingepolitik, som nu drøftes i de konservative vælgerforeninger. Det var et bidrag fra Det Konservative Folkeparti til løsning af nogle af de mest presserende problemer på udlændingeområdet, og dermed var det også en tilkendegivelse af, at vi er parat til at forhandle om nogle holdbare løsninger vedrørende aktuelle problemer i dansk udlændingepolitik.

Vi har peget på forskellige områder, ikke mindst familiesammenføringerne. Der var 7.000 i 1988 og næsten 8.000 i 1989. Det mener vi er for mange, og at det er en form for omgælse af indvandrerstoppet, så alt for mange indvandrere kommer hertil med for svage forudsætninger, mennesker, der ikke er flygtninge, og som ikke har et naturligt tilhørsforhold til Danmark. De ender ofte i gruppen af sociale tabere, og de bliver dér til skade for dem selv og til byrde for samfundet.

Vi har derfor i det konservative oplæg peget på muligheden for en mere konkret vurdering af familiens samlede tilknytning til Danmark som et kriterium til afløsning af det nuværende for tilladelse til familiesammenføring.

Vi har også kigget på nogle problemer på boligområdet vedrørende integration og om vanskeliggørelse af de såkaldte proformaægteskaber, der alene indgås, for at den ene part kan

[Fischer]

opnå tilladelse til at opholde sig i Danmark, samt børneægteskaberne.

Nu kan jeg forstå, at hr. Ole Espersen havde tal for Ballerup og Albertslund, der ikke peger på noget særligt. Men jeg ved ikke, om der ligger tal for Ishøj, hvor jeg har forstået, at der er ganske særlige problemer. Det kunne være interessant at få dem frem.

Men i hvert fald mener vi, at man bør kigge på det, for det er urimeligt, at en så ung kvinde kommer hertil som hustru, der ofte ingen sproglige eller kulturelle forudsætninger har for at blive integreret i det danske samfund, og vi ved, at børnene i disse ægteskaber også får store problemer.

Vi har dermed tilkendegivet, at vi er parat til at forhandle, og vi har peget på områder, hvor vi mener at behovet for ændringer er størst. Vi mener også, at der skal være politisk bredde i det, vi når frem til, på samme måde som der var i 1986. Vi håber derfor, at mange partier vil være med til at tage stilling til disse vigtige problemkredse, som optager så mange mennesker ude i landet. Det gælder også spørgsmålet om en fælles EF-flygtningepolitik, der bliver et vigtigt emne.

Vedrørende den dagsorden, som fru Pia Kjærsgaard har foreslået, må jeg henvise til, at justitsministeren jo allerede har tilkendegivet en invitation til forhandlinger. Derfor ser jeg slet ingen grund til at foreslå en sådan dagsorden, og vi kan ikke støtte den.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det forstår jeg altså ikke. Jeg forstår simpelt hen ikke, at man ikke kan støtte Fremskridtspartiets dagsorden, når man står heroppe og siger, at nu skal der også gøres noget ved familiesammenføringsreglerne. Vi har udtrykkeligt i vores dagsorden skrevet, at det skal ske i 1990, og det er faktisk for at holde regeringen fast på dens egne løfter.

Det ville være et godt signal til befolkningen, hvis aviserne i morgen kunne skrive, at Folketinget har vedtaget en dagsorden – man behøver såmænd ikke at skrive, at det er Fremskridtspartiets, regeringen må godt overtage den, hvis det er det, det drejer sig om – om, at man i hvert fald i 1990 skal foretage sig et eller andet fra Folketingets side.

Jeg synes, det ville være godt for befolkningen, hvis regeringspartierne og muligvis også Socialdemokratiet kunne tage sig sammen til det, men det ønsker man altså ikke. Men jeg kan garantere både justitsministeren og hr. Fischer og de øvrige ordførere, som måtte komme op, at Fremskridtspartiet nok skal holde ordførerne og ministeren fast på de udtalelser, der er kommet her i dag.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg skal love formanden, at CD som sædvanlig ikke vil forfalde til misbrug af korte bemærkninger, men for at nogle af dem, der har hørt det foregående, overhovedet kan få frokosten i den rigtige hals, må jeg anholde fru Pia Kjærsgaards grove nedrakning af hundredvis af millioner af mennesker, som bor et bestemt sted på kloden, nærmere betegnet efter fru Pia Kjærsgaard i Mellemøsten.

Må jeg erindre om, at den Bibel, som er en integreret, uundværlig del af den danske kultur – og jeg formoder, at også en del medlemmer og vælgere af Fremskridtspartiet tilslutter sig denne betragtning om Bibelens nødvendighed – er skrevet i Mellemøsten, hvert et ord. Der er ikke sat et komma i alle disse bøger – som har umistelig værdi for os alle sammen, undtagen nogle enkelte – ikke et komma er sat i Danmark.

Her rækker man på denne hånlige måde ned på disse hundredvis af millioner mennesker, de er anderledes end vietnamesere og russere og polakker – og selvfølgelig meget ringere end danskere. Og det er i Bibelen, der står, at mennesket er skabt i Guds billede – »mennesket«, der er ikke gjort forskel på bosted, nation, hudfarve eller sprog.

Jeg synes, det er en skamlet, at denne sag rides så populistisk, så groft og så lavt.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Ja, jeg må medgive hr. Arne Melchior, at han er en mester i forargelsens kunst. Jeg vil da i øvrigt gøre hr. Arne Melchior opmærksom på, at de samme mennesker det pågældende sted altid taler om, hvor skønt det er at vende hjem til Jerusalem, og der er altså muligheder for det.

Jeg forstår heller ikke rigtig den konservative ordførers holdning, når man har hørt justitsmi-

[Knud Lind]

nisterens tale, at det ligesom skulle være ganske unødvendigt at nedbringe antallet af familiesammenføringer. Jeg vil gøre den konservative ordfører opmærksom på, at det såmænd bare i 1989 omfattede 8.444 personer. Og det betyder – læg mærke til det – at jo højere antal familiesammenføringer, jo lavere bliver FN-kvoten; den kunne være blevet højere, hvis man endelig skulle tage de virkelige flygtninge og ikke de andre.

Og så vil jeg da også godt gøre opmærksom på, efter at formanden reddede hr. Olé Espersen og fru Ebba Strange, da man talte så nedladende om alle de her undersøgelser, at jeg har en undersøgelse her fra indvandrerbladet Nyt. Det er en Vilstrupundersøgelse, hvor der blev spurgt: »Er indvandrere og flygtninge mere drevne til at udnytte det danske system end danskerne?« I 1988 svarede 32 pct. af danskerne, at det var de, og i 1989 svarede 41 pct. – altså en stigning – at det var de selvfølgelig. Det var, hvad danskerne svarede, og det er realiteterne, som vi også må leve med herinde i Folketinget.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Hr. Knud Lind bekræfter jo på den smukkeste måde, at der er god lejlighed til at få ordet senere hen.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Hr. Arne Melchior misforstår bevidst eller ubevidst, når jeg advarer mod den fare fra Mellemøsten, så jeg vil altså tillade mig at gøre det igen.

Og så vil jeg sige, at det mig bekendt ikke er muhamedanere, der har skrevet Bibelen. Det er da i hvert fald noget nyt. De mennesker, der kommer hertil, er nogle, der betragter alle os andre som vantro, fordi vi ikke har deres tro. Og det, som Fremskridtspartiet bl.a. siger, er, at vi skal beskytte den religion, som jeg også er tilhænger af, at vi har i Danmark, og så advarer vi imod den kultur, som er ganske, ganske anderledes end den, vi står for.

Det var derfor, jeg angreb fru Ebba Strange, som taler om flygtninge fra Ungarn og Polen. Det er ikke det, debatten drejer sig om, og slet, slet ikke ude i befolkningen. Der har ikke været problemer med udlændingelovgivningen, før Folketinget uden Fremskridtspartiets stemmer vedtog en ny udlændingelovgivning i 1983. Det

var dengang, debatten begyndte. Det var derefter, de mellemøstlige flygtninge kom, som overhovedet ikke har noget som helst at gøre i Danmark.

Jeg vil også godt diskutere FN-flygtninge. Jeg synes heller ikke, det er det, debatten går på ude i befolkningen. Det drejer sig om spontanflygtninge, de facto-flygtninge. Det er det, der er modstand imod, og det er det, Fremskridtspartiet ene af alle partier føler sig forpligtet til at rejse i folketingssalen, for der er jo ingen andre, der gør det.

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Jeg vil sige til fru Pia Kjærsgaards dagsorden, at den jo er bemærkelsesværdig ved, at den kun beskæftiger sig med et enkelt punkt i en stor problemkreds. Jeg vil gentage, at når ministeren har inviteret til bredt at drøfte disse problemstillinger, kan vi ikke se nogen som helst grund til at pille et enkelt punkt ud fra den til en dagsorden, det er der ingen brug for. Hvis Fremskridtspartiet ønsker at indtage en ansvarlig politisk holdning, så kan man også få indflydelse på eventuelle ændringer.

Men jeg er da glad for, at fru Pia Kjærsgaard nu er opmærksom på, at der faktisk er en aktuel konservativ politik på det område, for det sætter fru Pia Kjærsgaard spørgsmålstegn ved.

Jeg synes – og det er måske ikke overraskende – at det er langt mere ansvarligt, som vi har gjort det, at sætte sig ned og udarbejde et oplæg, inddrage nogle mennesker, der er berørt af dette og har forstand på det, og så beskrive konkret, hvad man ønsker – frem for sådanne løse påstande, hvor man hænger forskellige grupper ud. Det er populistisk, og det får man stor opmærksomhed på, men det er jo ikke på den måde, man påvirker den politiske proces.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Både hr. Knud Lind og fru Pia Kjærsgaard omtalte FN-flygtninge, og hr. Knud Lind var inde på, at man kunne sætte kvoten op. Betyder det, at Fremskridtspartiet vil være positiv over for, at vi øger modtagelsen af FN-flygtninge? Det synes jeg ville være et flot signal. For der er mange i flygtningelejrene rundt om, og vi modtager 500, mens andre lande, f.eks. Sverige og

[Kofod-Svendsen]

Norge, modtager større kvote. Hvis Fremskridtspartiet vil være med her, så synes jeg, der ville komme noget meget positivt og spændende ud af denne debat.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

I anledning af fru Pia Kjærsgaards sidste indlæg om dem, der kommer fra Mellemøsten, vil jeg gerne spørge, om det skal forstås således, at de kristne, der flygter fra Libanon, fra Iran og andre steder, er velkomne her i landet, mens det kun er muslimerne, som Fremskridtspartiet ønsker at holde ude?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det skal være et svar både til hr. Ole Espersen og hr. Kofod-Svendsen.

Hvis vi holder op med at tale om flygtningetal på 4.000–5.000 årligt og kan koncentrere os om de flygtninge, der virkelig er i nød, altså FN-flygtninge, der er anerkendt som flygtninge og har levet i FN's flygtningelejre i årevis, så vil Fremskridtspartiet være positivt indstillet.

Men det drejer sig i allerhøjeste grad om stop for spontanflygtninge; det er det, debatten går på. Det er ikke flygtninge, der virkelig er i nød, den danske borger bliver så forarget over. Det er ikke det, debatten drejer sig om, og den bør heller ikke dreje sig om det i dag. Det ved de øvrige politikere også godt, man forsøger bare at afspore debatten, og det er det, der er så hyklerisk ved denne udlændingedebat.

Det, det drejer sig om, er at få sat stop for spontanflygtninge. Det ville være sundt fornuft, hvis man f.eks. hjalp flygtninge i deres eget hjemland, eller man lavede andre regler for virkelige flygtninge, men det er ikke det, debatten drejer sig om, og jeg vil advare imod at afspore debatten.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Hr. Knud Lind for en kort bemærkning, og så gør jeg opmærksom på, at kun én derudover får ordet for en kort bemærkning inden den næste ordfører; det må være rimeligt.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Det er jo rigtigt, at der findes en hel del hykleri, og det giver sig størst udtryk herinde i Folketinget. Realiteten er jo, hvis vi skal kigge på det, at Danmark overhovedet ikke havde eksisteret som selvstændig stat i dag, hvis ikke vores forfædre havde været lidt mere nationale, end dette Folketing er i dag, således er fakta.

Og så vil jeg godt sige, at jeg synes, man laver afsporing af debatten på mange områder. Realiteten er, at kvoten for 1989 var på 1.750 pladser, men heri indgik familiesammenføringer, og jo flere sammenføringer, jo lavere FN-kvotet, dog ikke under tallet 500. Det er realiteten. Dette siger jeg til hr. Kofod-Svendsen. Realiteten er, at familiesammenføringerne bevirker, at de virkelige FN-flygtninges antal ikke kan blive større. Det kan man se på side 13 i den beretning, som er afgivet af regeringen vedrørende dens målsætning om flygtningepolitik.

Det er altså den politik, som regeringen og de, der støtter regeringen, fører: Lad os få nogle familiesammenføringer, og så må de stakkels FN-flygtninge gå ned i tal. Det er realiteterne, som man har vedtaget herinde, og det er det, vi påpeger. Vi finder, det er forkert.

I øvrigt vil jeg gøre opmærksom på, at man i mange år har haft en fast kvote for FN-flygtninge på 250, og den har man altså sat op til 500, så det er ikke sådan, at der ikke på det område er sket en forøgelse. Men man ødelægger det med familiesammenføringerne.

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Da jeg forstår, at fru Pia Kjærsgaard er meget ked af, at vi tager imod spontanflygtninge, de facto-flygtninge, og kun interesserer sig for flygtninge i FN's lejre, så vil jeg stille et enkelt spørgsmål til fru Pia Kjærsgaard, som kan besvares meget let: Skulle det gå galt i Baltikum – hvad vi bestemmer håber at det ikke gør – og folk flygter over Østersøen fra Litauen, skal vi så tage imod dem? De når næppe at komme igennem en FN-flygtningelejr.

Ebba Strange (SF):

Efterhånden som man hører på fru Pia Kjærsgaard, bliver det mere og mere interessant, hvad denne debat egentlig handler om. Jeg vil opfordre Fremskridtspartiet til, næste gang det rejser en forespørgsel, at skrive præcist, hvad det egentlig er, vi skal debattere.

[Ebba Strange]

Jeg troede, det var udlændingeloven, men jeg kan forstå, at det er spørgsmålet om muslimske flygtninge. Det er jo noget ganske andet, og det havde jeg ærlig talt ikke forberedt mig på, så jeg vil holde mig til udlændingeloven, for det er det, jeg har forberedt mig på.

Men jeg vil lige sige til de påstande, der er kommet fra Fremskridtspartiets side, at der kan laves mange interessante gallupundersøgelser og spørgsmål til den danske befolkning, og svarene er ofte meget afhængige af, hvilke spørgsmål der stilles. Jeg står så her med en undersøgelse fra Politiken fra den 22. marts 1988, der viser, at 51 pct. af den danske befolkning siger, at de gerne vil modtage tyrkere, 50 pct. siger, de gerne vil modtage pakistanere, 48 pct. siger, de gerne vil modtage iranere, og 47 pct. siger, de gerne vil modtage palæstinensere. Og alle tallene for dem, der siger, de nødig vil modtage dem, er væsentligt lavere, alle sammen under 40 pct.

Jeg skal også gøre fru Pia Kjærsgaard opmærksom på, at Socialistisk Folkeparti gennem de senere mange år har fået væsentlig flere stemmer ved valgene end Fremskridtspartiet, til trods for at vi heller ikke lægger skjul på vores indvandringspolitik. Så når man påberåber sig, at Fremskridtspartiet har den store opbakning i befolkningen, er det dog en sandhed med modifikationer.

Og så skal jeg vende mig til justitsministerens svar. Det var jo interessant i sin sidste del, og det var derfor, jeg tog en kort bemærkning til hr. Ole Espersen, for vi ved jo godt, at der både i Det Konservative Folkeparti og i Venstre er et ønske om at stramme familiesammenføringsreglerne. Det har vi hørt før, og vi har kunnet læse det i de programmer, der er kommet fra de to partier.

Jeg synes, hr. Ole Espersen gav vage svar på, hvorvidt Socialdemokratiet vil være med eller ej. Derfor glæder jeg mig nu til at høre, hvad fru Kirsten Lee siger til det, for når det i sin tid ikke lykkedes at gennemføre stramning af familiesammenføringsreglerne, så skyldtes det efter min bedste erindring, at Socialdemokraterne alligevel, da det kom til stykket, ikke ville være med, og at De Radikale under ingen omstændigheder ville være med.

Det håber jeg stadig væk er tilfældet, fordi jeg synes, det er så uklart, hvad det er, man vil med familiesammenføringsreglerne. Og jeg hå-

ber i hvert fald, hvis man overhovedet vil røre ved dem, at man så skynder sig at sige: Dette gælder for alle mennesker i Danmark, så der bliver den samme hindring for vore døtre og vore sønner for at tage ud og hente ægtefæller i udlandet.

Jeg vil sige til den bemærkning, hr. Knud Lind kom med, at jeg er lykkelig over, at vore forfædre heldigvis har tilladt indvandring af både den ene og den anden slags mennesker. Ellers ville det dog være nogle kedelige navne og nogle kedelige udseender, vi rendte rundt med alle sammen. Jeg synes, det er så dejligt, at vi ser lidt forskellige ud, har lidt forskellige forfædre og derved forskellig historisk baggrund. Det gør det til et spændende samfund.

Og så længe man pr. 1. januar 1990 kan konstatere, at 2,9 pct. af indbyggerne i Danmark er udlændinge og heraf er cirka halvdelen fra Den Tredje Verden, så må Fremskridtspartiet have utrolig lidt identitetsfølelse, utrolig lidt tillid til den danske kultur, siden de prøver at piske den frygt op, der heldigvis ikke deles af den danske befolkning.

Tilbage til det med familiesammenføringsreglerne. Jeg er selvfølgelig interesseret i, hvad man vil. Jeg kan nemlig ikke få sammenhæng i De Konservatives og Venstres politik på dette område. Der er ikke ret mange partier herinde, der mere taler om beskyttelse af familien, og hvor vigtigt det er med familiesammenhold, og hvor vigtigt det er, at vi fører en politik, der gavner familierne. Skal det virkelig forstås sådan, at det kun er de familier, der består af vaskeægte danskere, der er værd at holde på og beskytte og tage hånd om, at familier, hvor én eller begge ægtefæller stammer fra andre kulturer, er det ikke vigtigt at tage hånd om?

Netop på det familiemæssige område kan jeg lade mig inspirere af den måde, man opfatter familiesammenholdet på i nogle af de fremmede kulturer, som vi har haft lejlighed til at stifte bekendtskab med igennem de senere år, dels fordi de er kommet her, og dels fordi vi har haft lejlighed til at rejse mere, end vi har gjort tidligere.

Jeg ved godt, at SF ikke bliver inviteret, for vi er ikke mere en del af udlændingelovsflertallet, men det skal så siges helt tydeligt, at vi ikke deltager i den stramning. Selvfølgelig deltager vi i at gøre op med misbrug, det gør vi altid, når det drejer sig om lovgivning i Danmark. Det er den ene ting.

[Ebba Strange]

Og så er der hele spørgsmålet om adgangen til Danmark. Vi er fra SF's side naturligvis kolossalt interesserede i, hvad der sker med de drøftelser, der finder sted i Europa. Vi har altid været tilhængere af, at man i de vesteuropæiske lande skulle finde frem til fælles regler om førsteasyllandsproblemet og asylgrundlaget. Så længe det er det, det handler om, synes vi også, det er udmærket, at man drøfter det. Men to ting skal jeg sige til det:

For det første, at jeg kraftigt vil opfordre justitsministeren til at arbejde for i EF, at en aftale også kommer til at omfatte de nordiske lande og de lande, der er uden for EF. Jeg synes, det er kolossalt vigtigt, at vi bevarer samarbejdet med de nordiske lande på dette område.

For det andet, at Danmark jo har givet det dårligst tænkelige eksempel til de øvrige europæiske lande med den stramning, der skete i 1986, og med, at man fra Justitsministeriets side den 1. januar 1989 indførte reglen om at give bøder til luftfartsselskaberne, det dårligst tænkelige eksempel. Derfor er der hos SF en berettiget frygt for, at det, man kunne finde frem til i EF, var noget, der ville skabe et Fort Europa med kraftige mure mod den øvrige verden: Vi er os selv nok; vi lukker vores grænser for alle, der kommer udefra og prøver at komme ind i Danmark.

Og det vil ikke være en opfyldelse af den konvention fra 1951, som ligger til grund for dansk og vesteuropæisk flygtningepolitik. Den konvention siger nemlig, at et menneske, der føler sig forfulgt, har ret til at søge asyl. Den siger selvfølgelig ikke, at han har krav på at få det, det skal undersøges, og det undersøges i de forskellige fora. Danmark har en af de bedste undersøgelsesmetoder, mener jeg, et af de nåleøjer, det er sværest at komme igennem.

Derfor skal jeg også benytte lejligheden til, så kraftigt jeg kan, at tage afstand fra begrebet bekvemmelighedsflygtning, fordi det er et skrap nåleøje, man skal igennem i Danmark for at blive anerkendt som flygtning. Det er også i orden.

Men retten til at søge asyl, når man føler sig forfulgt, har folk ifølge konventionen, og den er man ved at forhindre folk i at kunne opfylde i Danmark i og med, at de ikke kan komme ind og søge asyl. Der kommer så alligevel nogle, fordi vi heldigvis har en regel om, at de ikke må sendes tilbage til det land, de er flygtet fra.

Jeg har endnu et spørgsmål til justitsministeren: Når justitsministeren nævner, hvor mange spontane asylansøgere der er kommet hertil i de senere år, så forstår jeg på de oversigter, vi løbende får i Folketingets Retsudvalg, at tallet omfatter de mennesker, der kommer i kraft af familiesammenføringstilladelse. Hvornår er det blevet almindeligt at sætte lighedstegn mellem folk, der får opfyldt deres lovmæssige ret til familiesammenføring, og spontanflygtninge, der kommer ind og søger om asyl? Sådan har jeg forstået statistikkerne, og derfor spørger jeg.

Til sidst kan jeg ikke lade være med at kommentere noget af det, som har været debatteret både i Retsudvalget og i offentligheden på det seneste, nemlig hvor svært det er for meget nære slægtninge at få visum til at besøge deres herboende børn, børnebørn og søskende. Jeg synes ikke, det klæder Danmark, at en bedstemor ikke kan komme og hjælpe ved sit barnebarns fødsel. Jeg synes ikke, det klæder Danmark, at vi er så restriktive, og vi er det typisk over for lande, hvor vi møder den største gæstfrihed, når vi gerne vil besøge dem.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.53

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Bjørn Elmquist (V):

Få enkeltemner inden for vores lovgivning har vel påkaldt større offentlig opmærksomhed op gennem 1980'erne end den danske udlændingelov. Da den i starten af det sidste årti blev vedtaget her i Folketinget med et meget stort flertal, var det største debatpunkt både under selve vedtagelsen og under forarbejdet spørgsmålet om, hvordan myndighederne i Danmark skulle behandle kriminelle, her fastboende udlændinge. Spørgsmålet var, om de i alle tilfælde skulle udvises i forbindelse med domfældelse eller det skulle afhænge af, hvor alvorlig kriminalitet der var tale om.

Men få år efter at loven var trådt i kraft den 1. oktober 1983, blev det udlændingelovens be-

[Bjørn Elmquist]

stemmelser om flygtninge, der blev det store emne. Ganske markante stigninger i flygtningetilstrømningen var årsagen hertil. Det førte så til de opstramninger i ordningen i 1985 og i 1986, som justitsministeren har nævnt i sit indlæg. For så vidt angår hele dette forløb, ændringerne, tal og statistikker i øvrigt, skal jeg i det hele henholde mig til ministerredegørelsen.

Om debatten i dag vil jeg fastslå, at jeg ikke agter at gå ind i en nærmere forhandling nu og her om, hvor og hvordan reglerne i udlændingeloven kan og bør ændres efter mit partis opfattelse. Jeg vil derimod gerne tilkendegive, at Venstre klart ønsker overvejelser om en række ændringer indledt, og at vi meget gerne imødekommer justitsministerens invitation til forhandlinger herom.

Ligesom ordførere fra andre partier har været inde på det, har vi i mit parti igennem det sidste års tid eller halvandet haft overvejelser, haft debatter på grundlag af et diskussionsoplæg. Det har vi ment var nødvendigt ihukommende denne store opmærksomhed, som der er i befolkningen om disse spørgsmål. Vi er ikke helt færdige med disse debatter hos os. Derfor er det, vi har, i første række et debatoplæg, men vi har selvfølgelig nogle overvejelser og nogle mere konkrete ideer. Jeg vil på den baggrund godt angive nogle af de spørgsmål, som vi i Venstre mener bør indgå i vore overvejelser om, hvordan de fremtidige ordninger bør se ud.

Vores grundopfattelse og udgangspunkt er, at verdens mange flygtningeproblemer bedst og mest forsvarligt løses ved en international regulering og samordninger landene imellem. Liberaliseringsbølgen i Central- og Østeuropa, det bedre klima mellem supermagterne, Namibias uafhængighed, de stigende forhåbninger om afskaffelse af apartheid i Sydafrika, valgene i Chile og Nicaragua, bedringen i Afghanistan og i andre regionale konflikter, alt dette skulle gerne føre til, at flygtningestrømmene blev mindre. Desværre er det, som om disse forventninger endnu ikke har slået igennem i tallene, som registreres rundt omkring.

På den baggrund mener vi i Venstre, at regeringens initiativ i FN i 1986 bør fastholdes. FN's flygtningehøjkommissær bør tillægges en langt mere central rolle i ordningen af disse problemer. Vi deler justitsministerens opfattelse, som han gav udtryk for i sit indlæg, at et forøget internationalt samarbejde om flygtninge-

spørgsmål, f.eks. efter de retningslinjer, regeringen fremlagde i FN i 1986, vil kunne medvirke til at lette opgaven med at integrere de asylansøgere, der anerkendes som flygtninge her i landet.

Vi mener ligeledes, at indsatsen for flygtninge i Danmark og i andre lande også ville vinde i effekt, hvis det internationale modtagelses- og fordelingsystem blev styrket. Sagt på en anden måde: Vi vil alle sammen, det vil sige også flygtningene, få mere ud af pengene og af indsatsen i øvrigt, hvis fordelingen mellem kvoteflygtninge og spontan- eller de facto-flygtninge blev ændret. Vi ser altså gerne flere flygtninge under konventionen, kvoteflygtninge, og færre spontanflygtninge både her i Danmark og i det hele taget.

Også den regionale regulering landene imellem af flygtninge- og asylspørgsmål må der gøres mere ud af. Det gælder især i EF-samarbejdet i takt med etableringen af det indre markeds regler om fri bevægelighed, om opholdsretten i EF-landene. Det sætter en tyk streg under behovet for mere ensartede regler om første asylland, det vil sige om, hvilket lands myndigheder der skal behandle en asylansøgning, og efter hvilke regler. Det gælder således også fastlæggelsen af flygtningebegrebet ud over kvoteflygtningene, dvs. vedrørende de facto- eller spontanflygtninge. Vi mener også, at det internationale samarbejde, den mere regionale regulering, skal omfatte de nordiske lande. Det ønske, som fru Ebba Strange nævnte i sin ordførelse om, at de så ikke blev koblet af det europæiske, og at vi ikke endte med at få en slags Fort Europa bygget op omkring EF-landene, kan vi tilgodese, hvis førsteasyllandskonventionen bliver gennemført og ratificeret i Europarådslandekredsen. Her vil vi så også få den fordel, at flere og flere østeuropæiske lande nu søger om medlemskab og formentlig inden for det næste års tid vil være fuldgældige medlemmer af Europarådet og således også kunne deltage i et europæisk samarbejde herom. Men det, som her og nu melder sig allerførst, er spørgsmålet om EF's indre marked.

Som andre emner for mit partis overvejelser om ændringer vil jeg gerne pege på reglerne om familiesammenføring. På sin vis kan disse regler opfattes som undtagelser fra vores principielle indvanderstop, sådan som justitsministeren var inde på det i formiddags. Vi kender alle

[Bjørn Elmquist]

til forskellige rapporter, f.eks. den såkaldte Ishøjrapport, der beretter om familiesammenføringer af et meget væsentligt omfang. Man når her på forskellig vis efterhånden ud til så fjerne personer i forhold til den oprindelige person, at udtrykket »familiesammenføring« – i hvert fald sammenlignet med det, man har i traditionel sammenhang – ender med at få et meget specielt indhold.

De overvejelser og det arbejde, vi nu skal i gang med, må også omfatte undersøgelser af, hvor udbredte disse fænomener – ligesom de såkaldte barnebrude – er herhjemme i Danmark og i andre lande, om det er repræsentativt for måden, man fortolker disse regler på, hvordan man så bruger dem, og om det svarer til den fortolkning, man har i andre lande, og på basis af disse udsagn og undersøgelser endelig en stillingtagen til, om vore regler er holdbare og forsvarlige.

Fremskridtspartiet har fremsat et dagsordensforslag. Hr. Fischer har været inde på, hvordan regeringspartierne vil forholde sig til det, i hvert fald De Konservative. Jeg kan sige, at vi i Venstres gruppe er enige om, at vi ikke kan støtte det forslag. Jeg vil godt kipe lidt med fanen og sige, at dagsordensforslaget godt kunne have været med mere bulder og brag, det er det ikke. Der er meget lidt bulder og brag i det. Det vil jeg da godt sige til lykke til Fremskridtspartiet med. Jeg synes også, at det oplæg, som fru Pia Kjærsgaard leverede fra talerstolen efter ministerens indlæg, også var forholdsvist sobert. Det har vi hæftet os ved.

Jeg må sige, at hvad der er fulgt efter af korte bemærkninger og måden, man debatterer på – og det er ikke for at gå i rette med Folketingets formand; det vil være mig fjerntliggende – har vist, at det var ét bestemt formål, som Fremskridtspartiet måske alligevel var ude med. Hvis man ville have opnået noget mere konstruktivt, hvis man ville have gjort sig håb om, at vi kunne have deltaget i en dagsorden, ville vi godt have haft forhandlinger derom. Forespørgslen er anmeldt alene på Fremskridtspartiets eget initiativ og ikke under forhandling med andre. Da vi så sent som i går spurgte forskellige steder i Fremskridtspartiet, hvilket dagsordensforslag der ville komme, kunne vi ikke få nogen tilbagemelding. Under de omstændigheder ville det være meget svært for os – altså umuligt – at stemme for dette dagsordensforslag.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg vil godt kvittere for hr. Bjørn Elmquists bemærkninger om, at man i Europarådet kan lave en konvention om førsteasyllandsregler. Det ville jeg synes var helt flot, hvis vi kunne blive enige om det dér.

Jeg har to spørgsmål til hr. Bjørn Elmquist. Jeg tror, hr. Bjørn Elmquist ved kolossalt meget om de ting, vi debatterer i dag. Jeg ved, at han beskæftiger sig meget med dem både her og i Europarådet. Derfor ved hr. Bjørn Elmquist også godt, hvem det er, der bliver spontanflygtninge. Det er f.eks. folk fra Libanon, det er iranere, der sidder i Tyrkiet og føler, at nu skal de rejse, fordi det nok er det sikreste, de kan gøre. Det er unge mennesker, hvor familien har samlet sammen til at få præcis ham sendt af sted for at redde ham f.eks. fra Iran eller fra Sri Lanka.

Hørte jeg rigtigt, da hr. Bjørn Elmquist satte lighedstegn mellem spontanflygtninge og de facto-flygtninge? Mener hr. Bjørn Elmquist ikke, at der udmærket godt kan være – og også er i de tilladelser, der gives – konventionsflygtninge blandt spontanflygtningene? Det er mit spørgsmål til hr. Bjørn Elmquist: Er han ikke enig med mig i, at der ikke kan sættes lighedstegn mellem spontanflygtninge og de facto-flygtninge?

Mit andet spørgsmål går på familiesammenføringerne. Vores regler i loven er meget klare. Det er børn under 18 år, det er ægtefæller, det er forældre over 60 i nogle bestemte situationer. Hvordan kan hr. Bjørn Elmquist mene, at man så får et lidt ejendommeligt indhold i Ishøjrapporten? Jeg synes ikke, der er noget ejendommeligt ved de regler, vi har. De er helt klare.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg synes meget af det, hr. Bjørn Elmquist sagde om det internationale samarbejde, er fuldstændig korrekt. Det ville i høj grad være en fordel, som jeg også sagde i mit indlæg, om man kunne øge dette samarbejde, men det er en langsommelig affære. Derfor er vi indtil videre selvfølgelig nødt til at have vores egen nationale udlændinge- og flygtningepolitik.

Jeg havde også et spørgsmål vedrørende det, fru Ebba Strange nævnte. Hr. Bjørn Elmquist sagde, at der er forskellige rapporter om fami-

[Ole Espersen]

liesammenføringer. Så blev der nævnt en, Ishøjrapporten. Jeg ved ikke, hvilke andre hr. Bjørn Elmquist tænker på. Men denne Ishøjrapport er jo et – kan jeg vist godt sige – lidt specielt dokument. Vi fik rapporten i Retsudvalget og fik tilkendegivelser om, at det skulle være en repræsentativ rapport, der viste, hvordan vores familiesammenførselsregler virker i praksis. Da den ikke virkede særlig repræsentativ, bad vi justitsministeren, som var meget samarbejdsvillig, om at prøve at indhente en mere udfærlig baggrundsorientering fra Ishøj om, hvordan man havde fundet frem til de eksempler, man brugte dér. Det var komplet umuligt for justitsministeren at få et svar fra kommunen. Det tager jeg som et udtryk for, at vi nok ikke skal bygge alt for meget på rapporten som værende repræsentativ for noget som helst.

Jeg er selvfølgelig også nysgerrig – ligesom fru Ebba Strange – når hr. Bjørn Elmquist siger, at den rapport viste eller skulle vise, at familiesammenførselsreglerne får et meget specielt indhold, og vi kunne spørge, om dette indhold svarer til praksis her, som den burde være, eller praksis i andre lande. Det har jeg også lidt svært ved at forstå, for jeg går da ud fra, at de flygtninge, der er i Ishøj, er blevet flygtninge og er blevet familiesammenførte efter de gældende regler, som vi – og herunder selvfølgelig også regeringspartierne og partiet Venstre – har vedtaget i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Først til fru Ebba Strange. Om det første af de spørgsmål, fru Ebba Strange stillede, om de facto-, spontanflygtninge og konventionsflygtninge, deler jeg fru Ebba Stranges analyse. Jeg tror, vi er enige om definitionerne for så vidt angår de facto- og spontanflygtninge. Jeg udelukker bestemt ikke, at der kan være konventionsflygtninge iblandt.

Jeg ved ikke, om der også lå det i spørgsmålet, det fornemmede jeg sådan set, om vi så mener, at vi kan ende i en situation, hvor vi kun opererer med konventionsflygtninge, og hvor man siger, at spontanflygtninge simpelt hen ikke eksisterer. Det tror jeg ikke på. Ligesom hr. Fischer var inde på det før frokostpausen, hvis det virkelig nu – hvad guderne må forbyde – skulle gå galt i Østeuropa med liberaliserings-

bølgen og man dér har et behov for at komme ud hurtigt og pludseligt, kan vi ikke regne med at få oparbejdet, etableret et internationalt modtagesystem, som kan blåstemple og modtage alle disse folk. I det tilfælde må vi i de enkelte lande være parat til i givne situationer stadig væk også at kunne tage et antal spontanflygtninge. Det, vi håber, er, at vi får effektiviseret og regionaliseret FN-systemet, modtagesystemet så godt, at vi får en større andel af den totale flygtningestrøm over som egentlige konventionsflygtninge.

Så spurgte både fru Ebba Strange og hr. Ole Espersen til mit udtryk »et ejendommeligt indhold« eller »et specielt indhold« af familiesammenførselsbegrebet. Jeg deler opfattelsen af, at Ishøjrapporten næppe er repræsentativ, og jeg håber bestemt heller ikke, den er det. Men den havde en faktor, der nåede langt ud. I løbet af et antal år var én indvandrer/flygtning blevet til mange. Det mener vi bl.a. skete ved brugen af barnebrude, som man hentede hjem til Danmark fra oprindelseslandet. Vedkommende kunne så familiesammenføres med sine forældre, og så kunne forældrene bringe deres mindreårige børn herop. Når de bliver ældre, bringer de ægtefæller hjem, og så kører møllen. Det er det, vi gerne vil have set på i de forhandlinger, vi har talt om.

Knud Lind (FP):

Regeringen afgiver hvert år en beretning om regeringens målsætning vedrørende udlændingeområdet. Den sidste beretning og målsætning er afgivet den 15. februar 1990. I beretningen kan man læse, at det forekommer stadig hyppigere, at asylansøgerne savner det fornødne asylgrundlag.

Man kan også læse, at enhver klagemulighed udnyttes til det yderste. Dette fører til, at asylansøgerens ophold i de såkaldte centre gennemsnitlig bliver længere.

Dette sker på trods af, at anerkendelse af spontane de facto-flygtninge sker i hele 8 tilfælde ud af 10 ansøgninger. Man kan også læse, at man i stedet for at udvise de kriminelle udlændinge, som kommer til Danmark, indretter særlige institutioner i stedet for de kriminelle udlændinge i Sandholmlejren. Hvis der heller ikke her skulle være plads til flere kriminelle, kan man i nødstilfælde bruge de almindelige fængsler.

[Knud Lind]

Så langt er vi nået i Danmark. Kriminelle danskere bliver sat i de almindelige fængsler, mens kriminelle udlændinge skal have særligt indrettede lokaler i Sandholmlejren. Det kan man kalde forskelsbehandling, så det batter.

Jeg vil godt sige i forbindelse med det forrige, jeg sagde, at man altid kommer med den undskyldning, jamen det er søreme FN-konventionen, der forbyder, at de skulle blive hensat dér. Kunne vi da ikke få læst ordret op, hvor i FN-konventionen det er? Hele debatten om udlændinges adgang til kongeriget Danmark er meget usikker, fordi man skriver i regeringens beretning, at der ikke føres nogen særskilt statistik over flygtninge i Danmark. Desværre har man heller ikke nogen samlet oversigt over de økonomiske udgifter i forbindelse med regeringens lemfældige udlændingepolitik. Hvor meget koster det Danmark? Er det 10, 12 eller 15 mia. kr. om året? Jeg håber, at ministeren kan give bare et nogenlunde svar på dette. Jeg forventer at få et nogenlunde skøn over det.

Mange danskere stiller spørgsmålstegn ved, om det nu også er rimeligt at importere 8.444 udlændinge via familiesammenføringsreglen alene i 1989 til Danmark. Fejlen ved hele problematikken om udlændinges adgang til Danmark er, at et flertal i Folketinget har nogle unationale holdninger, som står i modstrid med et klart flertal i befolkningen. Gå f.eks. ud til Ishøj eller til Vesterbro og spørg danskerne, om de er enige i den indvandrerpolitik, som flertallet herinde i Folketinget fører. Svaret bliver et helt klart nej. Det behøver man end ikke at lave nogen fin statistik over.

Jeg vil opfordre regeringen til at udfærdige nogle nøjagtige beregninger over, hvad vores udlændingepolitik koster den danske skatteborger. Lad os så samtidig få nogle korrekte tal om antal af flygtninge m.v. Så har denne debat ikke været helt forgæves.

På trods af de øvrige partiers nærmest automatiske afstandtagen fra Fremskridtspartiets holdninger, som i øvrigt er identiske med befolkningens holdninger, føler jeg, at man både fra regeringens og endog fra Socialdemokratiets side er ved at komme frem til en voksende forståelse for, at familiesammenføringsreglerne bør diskuteres og eventuelt strammes op.

Det er selvfølgelig ikke på grund af Fremskridtspartiet, man er kommet til det. Det er, fordi man trods alt ude i forsamlingshusene

m.v. måske har fundet ud af, at der er andre end Fremskridtspartiet, der har den samme holdning, kort sagt et flertal i befolkningen.

Alene af den grund føler jeg, at Fremskridtspartiets debat i dag ikke har været helt forgæves. Man er efterhånden blevet klar over, at man bliver nødsaget til at standse tilgangen af ikkeflygtninge ligesom i Sverige, så man undgår at importere endnu flere arbejdsløse til de i forvejen 270.000, som allerede står i arbejdsløshedskøen.

På side 14 i regeringens beretning skriver man:

»Erfaringen har vist, at intet land på forsvarlig måde kan modtage, bosætte og integrere et betydeligt antal spontanflygtninge og på samme tid øge antallet af kvoteflygtninge fra FN's flygtningelejre.«

Det er jo netop lige det, man har forsøgt at gøre her i Danmark, og resultatet blev også derefter. For hvem er det, der i sidste instans kommer til at betale for det? Det er da klart, at det ligger i den ordening, man har lavet vedrørende kvoteflygtninge, at kvoten for 1989 oprindelig var på 1.750, men heri indgik som nævnt familiesammenføringsagerne, og det betyder, at familiesammenføringsagerne opluger kvoten helt ned til minimumsgrænsen på 500. Det er realiteterne. Man skriver oven i købet i regeringens egen beretning, at det kan man ikke gøre med held, og alligevel gør man det.

En anden ting, som man måske også burde hæfte sig ved i den beretning, der blev afgivet, det er, at man på side 20 skriver, at det i Statsrevisorernes beretning om besigtigelse af dansk flygtningeadministration 1988 påpeges bl.a., at der efter deres mening er behov for udvidet samarbejde mellem Dansk Flygtningehjælp og kommunerne, og at de gældende regler om 100 pct. refusion af hovedparten af kommunernes udgifter efter bistandsloven til flygtninge i de første 6 år – ikke engang 6 måneder, men 6 år – bør tages op til overvejelse.

Og hvorfor kan man se længere henne i beretningen, at hvis man ikke gør det – og man kan allerede se det nu, når man har de 6 år – så motiverer det ikke kommunerne til at få flygtninge i arbejde. Sådan er realiteterne. Der er jo 100 pct. statsrefusion her, og derfor behøver man selvfølgelig ikke at få dem i arbejde, for man kan få alle pengene hjem.

[Knud Lind]

Det er jo sådan noget, der gør, at Fremskridtspartiet er nødsaget til at rejse debatten her, og den er meget aktuell. Vi ønsker at standse tilgangen af økonomiske flygtninge til Danmark, så vi undgår endnu flere arbejdsløse.

Og vi ønsker at udvise de kriminelle udlændinge i stedet for som nu, at man senere præmierer dem med at give dem dansk indfødsret. Det er, mens de endnu har opholdstilladelse, at de skal ud af klappen, og det hurtigst muligt, så snart de er kriminelle. I stedet for laver man særlige lokaler og særlige institutioner i Sandholmlejren, de skal bestemt ikke sidde i fængsel. Og hvis de så endelig kan klare sig ud over det, ja, så bliver de præmieret, når der er gået nogle år, med dansk indfødsret. Hvad er det da for noget? Det er ikke den holdning, der tilkendegives ude i befolkningen.

Jeg føler, at justitsministerens tale i dag var lidt anderledes, end den hidtil har været ført fra denne talerstol af regeringen. Jeg kunne godt tænke mig at få at vide, om det er således, at man ikke har taget misteltenen i ed i Det Radikale Venstre. Har man fået dem med på det forskellige? Det lød, som om Socialdemokratiet var villig til at diskutere familiesammenføringer.

Man har nævnt, at der måske på et tidspunkt var lidt mange korte bemærkninger. Om lidt vil vi høre en tale fra hr. Arne Melchior om alle disse gode danskere, der har været udenlandske statsborgere, Bournonville, Stephan Hurwitz osv. – jo, det er sagt fra denne talerstol af hr. Arne Melchior gang på gang – og derfor vil jeg sige, at det jo ikke er de enkeltstående tilfælde, men det er de store tal, det drejer sig om her.

Kirsten Lee (RV):

Med kedsommelig forudsigelighed udfører Fremskridtspartiet nu igen den rituelle handling, der går ud på at debattere, hvorvidt vi skal stramme udlændingeloven. De myter og fordomme, som Fremskridtspartiet selv har skabt, fremhæves igen.

Det saglige indhold, som f.eks. bare sådan noget som hæderlige tal, kerer man sig ikke om i Fremskridtspartiet. Kan fru Pia Kjærsgaard eller hr. Knud Lind. f.eks. dokumentere, at asylansøgere i stigende grad ikke har behov for asyl, som det blev sagt i både fru Pia Kjærsgaards og hr. Knud Linds ordførertale? Det kan de jo ikke – og de er formentlig også helt

lige glade med det, for det, det her handler om, er at puste til fremmedhadet.

Fupægteskaber fremhæves igen. Hvor mange er der? Lad os få tallene på bordet. Vi har bedt om dem i Retsudvalget, men justitsministeren har ikke været i stand til at give os konkrete tal.

Både hr. Knud Lind og også hr. Fischer var inde på, at det var godt 8.000 personer, der kom hertil på baggrund af familiesammenføringsreglerne. Der er ikke kommet godt 8.000 personer på den baggrund. Tilladelserne er givet, men antallet af tilladelser svarer jo slet ikke til antallet af indrejste. Det vil jeg gerne bede justitsministeren om at bekræfte. Vi ved bl.a., at der i 1988 blev givet 1.200 familiesammenføringstilladelser til flygtninge, men der var kun 700, der indrejste, og det tyder på, at i de hjemlande, hvor flygtningene har pårørende, forfølger man også de pårørende efter, at flygtningene er kommet ud, ved f.eks. at nægte dem pas, og hvad der ellers skal til for at rejse ud af et land.

Vi ved også, at den samme person kan optræde både under familiesammenføring og som anerkendt flygtning, det vil sige, at der er truffet flere afgørelser i den samme sag. Det påvirker naturligvis også tallene. Jeg vil gerne yderligere understrege, at 8.000 tilladelser altså ikke betyder 8.000 indrejste.

For Det Radikale Venstre er det afgørende at respektere familien som en enhed, også når det drejer sig om flygtninge og indvandrere, og det vil være afgørende for os i enhver debat i dette Folketing om familiesammenføringsregler.

For Det Radikale Venstre udspringer holdningen til dansk flygtningepolitik ikke af en tilfældig vurdering af, hvor mange flygtninge vi kan overkomme at modtage. Vores holdning udspringer alene af vores retsopfattelse og af et humanistisk livssyn. Vi ønsker at arbejde for overholdelse af menneskerettighederne, der har hårde vilkår ude i verden, og vi føler en forpligtelse til at hjælpe mennesker i nød.

I disse måneder er vi alle begejstrede over den udvikling, der sker i Østeuropa, men efterhånden som diktaturets åg letter, ser vi også nogle uheldige tendenser, deriblandt nogle nationalistiske, der f.eks. har ført til, at rumænere er gået til angreb på det ungarske mindretal i Transsilvanien. Værre endnu er det, at antisemitismen igen er begyndt at stikke sit hæslelige hoved frem.

[Kirsten Lee]

Desværre har USA annonceret, at man dér ikke længere vil modtage alle de sovjetiske jøder, der kan få udrejsetilladelse. Kun Israel modtager dem med åbne arme. En stor russisk indvandring til Israel kan forøge den spændte situation, der i forvejen hersker i Mellemøsten. Det er Det Radikale Venstres opfattelse, at vi her i landet må være parat til at modtage russiske jøder. Hvad er egentlig Fremskridtspartiets holdning til det problem? Er Fremskridtspartiet ud over at være fremmedhader også antisemitisk?

Ligesom Socialdemokratiet ser vi gerne, at højkommisæreren rolle også styrkes her i landet, og en sådan ændring af udlændingeloven kan vi godt medvirke til, såfremt det skulle blive nødvendigt. Såfremt vi skal være med til at ændre regler, som eventuelt kan misbruges, eller som på anden måde kan være et problem, må vi først have klar dokumentation for, at der foreligger et problem, dvs. at vi skal have tal på bordet og klar dokumentation for, at der foreligger et misbrug i videre omfang, og den dokumentation savner vi.

Fremskridtspartiets unuancerede dagsordensforslag kunne vi naturligvis ikke drømme om at stemme for.

Formanden:

Hr. Knud Lind får ordet for en kort bemærkning, for diskussionen sker herfra og ikke i en dialog mellem stolene og talerstolen.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg skal nok vare mig for at diskutere med formanden, men hvis jeg havde været formand, havde jeg påtalt bemærkningen om, at Fremskridtspartiet var fremmedhadere.

Formanden:

Må jeg dertil sige, at der blev stillet et spørgsmål, der kan svares på, og derfor greb jeg ikke ind.

Knud Lind (FP):

Jeg skal straks svare på det: Nej!

Jeg kunne godt tænke mig, at fru Kirsten Lee bare forberedte sig en lille smule seriøst til de debatter, der nu engang finder sted i Folketinget. Nej, det er for meget at forlange; bare fru

Kirsten Lee ville læse sin egen regerings redegørelse igennem. Jeg synes, det er helt utilstedeligt at påstå, at det ikke passer, hvad der bliver sagt fra talerstolen. Af det, som fru Kirsten Lee formentlig ikke er kommet frem til endnu, fremgår, at det stadig hyppigere forekommer, at asylansøgere savner det fornødne asylgrundlag, hvilket naturligvis også har sammenhæng med den positive udvikling, der har fundet sted i en række lande, hvorfra Danmark hidtil har modtaget spontane asylsøgere. Det er reelt det, der står, og det benægter fru Kirsten Lee. Det er typisk, at fru Kirsten Lee ikke forbereder sig til debatterne, men taler om Bulgarien og andre ting. Hvad drejer debatten sig om? Den drejer sig om familiesammenføringsreglerne, og når man så ikke kan klare sig, forfalder man til almindeligheder om fremmedhadere osv. Det er typisk, men jeg vil henstille til fru Kirsten Lee, at hun bare forberedte sig en lille smule til debatterne. Det ville hæve dem betydeligt.

(Kort bemærkning).

Kirsten Lee (RV):

Jeg har svært ved at se, hvordan man kan hæve niveauet for en flygtningedebat, hvori hr. Knud Lind deltager.

Jeg har i øvrigt intet nævnt om Bulgarien, hr. Knud Lind. Det ville måske også hjælpe, hvis hr. Knud Lind lyttede. Når jeg taler om tal, mener jeg dokumentation. Jeg har ikke set nogen dokumenterede tal nogen steder, heller ikke i regeringens redegørelse.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg vil godt sige til fru Kirsten Lee, at når man ikke gider at interessere sig for at forberede sig til debatterne, sker der det uheldige, at man sammenblander det hele i én stor gryde, og det bliver så til fremmedhad, manglende tal osv.

Fru Kirsten Lee er medlem af et parti, der er medlem af regeringen og har store muligheder for at kunne påvirke justitsministeren til at fremskaffe tallene. Det er i øvrigt de tal, som jeg i min ordførertale har påpeget ikke eksisterer. Men det gør jo ikke Fremskridtspartiet til fremmedhadere, at regeringen ikke internt har orden i sine sager.

[Knud Lind]

Derfor synes jeg, at i stedet for at angribe dem, der rejser debatten, burde man egentlig internt i regeringen sige: Nu forlanger vi nogle tal for, hvad dette koster den danske skatteborger, og vi forlanger nogle helt konkrete – ikke de løse tal, der køres med nu. Denne debat har medført noget positivt, hvis vi kan få justitsministeren til i stedet for at lave tegninger på papiret at tilkendegive over for Folketinget, at justitsministeren ønsker at fremkomme med nogle helt konkrete tal.

Arne Melchior (CD):

CD vil gerne kvittere over for justitsministeren for konklusionen på hans redegørelse, hvori han taler om, at han vil sætte sig sammen med repræsentanter for regeringspartierne og forligspartierne bag udlændingeloven med henblik på drøftelse af de ting, som han har omtalt. Det medvirker vi gerne til, og vi anerkender initiativet. Vi vil gerne drøfte barnebrude, flygtninge, der tager hjem på ferie, og meget kriminelle flygtninge. Kriminelle har vi nu nok af selv. Enhver statistik viser, at der er færre kriminelle blandt indvandrerne, end der er i vor egen befolkning, så originalt det nu ellers måtte være. Det vil vi gerne tale om. Vi tror ikke, der er store problemer i det, for det er numerisk ganske få, det drejer sig om, men vi vil gerne være med til at tale om det i en positiv og fornuftig ånd.

Jeg har også et par kritiske bemærkninger til justitsministerens redegørelse. Jeg tror ikke, at henvisningen til Sverige er særlig heldig, for Sverige har modtaget enormt mange flere – både regnet på den ene og den anden måde – flygtninge og udlændinge, end vi har.

Der var især én ting, der forstyrrede mig i justitsministerens tale, og jeg mener, jeg lyttede opmærksomt: Der tales mange steder om flygtninge og om asylansøgere, og det er helt relevant. En hel masse steder er der tale om personer. Vi omtaler disse mennesker som »personer«, og de er også personer, så det kan ikke være vældig forkert. I én sætning står der to gange ordet »mennesker«, og det er eneste gang, ordet »mennesker«, forekommer, og det er dér, hvor vi nævner, hvor gode vi egentlig er. Det er noget med, om vi altid hjælper de rigtige mennesker. Men de samme mennesker er altså ellers omtalt som »personer«. Det er klart, at der ikke har været nogen nedgørende eller dår-

lig hensigt med det, men jeg vil bare pege på det. Jeg savner sådan, at man omtaler disse personer som mennesker. Hvis man sætter ordet »mennesker« ind hver gang, der står »personer«, får det straks en anden drejning.

Vi skal selvfølgelig overholde vores internationale forpligtelser. Det omtaler justitsministeren også. Men der er altså ikke ét ord i en otte sider lang tale om flygtninge- og udlændingeproblemet, hvor der tales om næstekærlighed, hvor der tales om, at vi ikke bare gør det, fordi vi er forbandet nødt til det, men også fordi vi har lyst til det, og fordi vi føler det som en oplagt forpligtelse at give noget af vor velstand.

Jeg ved, at det ikke er de tre regeringspartiers mening, og det er heller ikke justitsministerens mening ikke at nævne det. Skulle der ikke i justitsministerens replik blive plads til også at omtale det motiv at føre en humanistisk, åben politik over for udlændinge og over for flygtninge? Jeg er sikker på, jeg kender justitsministern så godt, at jeg ved, at han deler den betragtning, men det skulle gerne siges af regeringens talsmand ved denne lejlighed.

Flere af ordførerne har været inde på de fordele, der er ved at modtage udlændinge, men der står ikke noget om det i justitsministerens tale. Jeg har nævnt Stephan Hurwitz som et enkelt eksempel.

Hr. Knud Lind skal have sine skolepenge tilbage, i hvert fald hvad historieundervisningen angår, for han sagde, at hvis Danmark havde været lige så åbent tidligere, havde vi ikke haft nogen dansk nationalstat i dag. Sikke noget sludder! Hvis ikke vi havde modtaget flygtninge og andre påvirkninger udefra, havde der ikke været anden dansk kultur end folkehøjskolen. At vi så har været dygtige til at hente det hjem udefra og til at lade udlændinge bringe det hertil, at vi har haft evne til at oversætte det til dansk mentalitet og til dansk brug, slibe de skarpe kanter af og evolutionere det i vor kultur og i vort samfund, er netop vort talent. Men vi kunne ikke have undværet det.

Når nu Hurwitz er nævnt, kunne jeg da tilføje: Hvad med Brandes, Nathansen, Hertz, Goldschmidt, Bohr, Skoller, Victor Borge, Henriques, Fischer, Foighel, Schlüter, Freiesleben og Le Fèvre? Og hvad med Suzanne Brøgger? Jeg citerer fra B.T. i går af hendes nye bog:

»Jeg tror, at det danske folk som helhed har en chance for at blive mere kunstnerisk og kultiveret, takket være de fremmede.«

[Arne Melchior]

Hun siger også:

»Prøvestenen er og bliver, hvordan vi forholder os til forskelligheder. Mennesker kan sagtens sidde foran fjernsynet og have ondt af massakrerne i flygtningelejrene, bare araberne ikke laver en butik på deres gadehjørne, og det er ikke, fordi de har noget imod dem som mennesker, det er bare lugten.«

Jeg vil gerne høre noget fra regeringen om glæden ved at gøre noget godt og om den fordel, de fremmede har været for det danske samfund i århundreder, også dengang man talte fransk med sin hustru, tysk med sin hund og dansk med sin tjener. Altså hr. Knud Linds nationalstat. Han skulle gå hjem og læse i historiebøgerne!

Jeg må også gøre nogle bemærkninger til fru Pia Kjærsgaard. Jeg gør det nødig, men jeg er tvunget til det. Hun kom ind på begrebet »bekvemmelighedsflygtninge«, en sjofel glose vil jeg kalde den.

Formanden:

Ja, nu må vi passe lidt på.

Arne Melchior (CD):

Tak, hr. formand, jeg vil meget gerne passe på.

Jeg skal citere formanden for Dansk Flygtningehjælp, Nils Foss. I en kronik i Berlingske Tidende den 21. oktober 1989 skriver han, at en af de belastende og krænkende gloser, som anvendes, er udtrykket »bekvemmelighedsflygtninge«, der endog har indsneget sig i regeringspartiernes rækker.

Det har det gudskelov ikke i dag.

Han skriver endvidere:

»Naturligvis forekommer der falske asylansøgere eller enkelte personer, som forsøger at forbedre deres sociale situation under foregivende af at være flygtninge. Men når den grundige asylprocedure er tilendebragt, skulle disse være udskilt, så de sendes ud af landet igen. Det er i øvrigt vort indtryk i Dansk Flygtningehjælp, at mange af dem, der får afslag, har gode grunde til at søge asyl og opfatter sig selv som flygtninge. Blot er der i disse tilfælde ikke tilstrækkelig asylrelevant begrundelse efter dansk lov og praksis. Det er derfor uheldigt og egnet til at skabe mistillid til myndighederne og til det bredt sammensatte Flygtningenævnet at anvende udtryk som »bekvemmelighedsflygtninge.«

Så har fru Pia Kjærsgaard beriget debatten ved at belære os om, at det er ikke muhamedanerne, der har skrevet Bibelen. Nu sagde fru Pia Kjærsgaard i det indlæg, som jeg tog en kort bemærkning om i formiddags, ikke noget om muhamedanere, men om folk fra Mellemøsten. Så min korte bemærkning var ganske relevant. Men tak for oplysningen »at det ikke var muhamedanere«. Eftersom Muhamed er født i år 570, kan han dårligt have været med til at skrive Bibelen, men det gør ikke fru Pia Kjærsgaards diskussionsmåde spor bedre.

Fru Pia Kjærsgaard kom med en perle, som bør trykkes med guldbogstaver og indrammes et eller andet sted i huset: Fru Pia Kjærsgaard erklærede sig villig til at hjælpe flygtninge i deres eget hjemland. Tyg lidt på den! Nøjagtigt sådan faldt ordene. Jeg ved ikke, om der er grund til at sige tak for denne store velvilje.

Så er der det med, om disse muhamedanere må få en moské.

Hvor svag er troen egentlig hos fru Pia Kjærsgaard & Co.? Skulle det kunne skade noget eller nogen i Danmark, dansk kultur eller dansk nationalitet, at der er nogle, der får en moské? Det manglede da bare andet! Er der ikke – nu da hr. Knud Lind har været inde på historien – lige ret for Loke såvel som for Thor? Er vi virkelig så svagt funderede i det, der er vort, og som vi tror på, at vi ikke skulle kunne tåle det? Min tillid til den danske befolkning og til den danske kultur er meget større end den, Fremskridtspartiets talsmænd giver udtryk for.

Jeg synes, man skal anerkende, at disse mennesker er loyale over for deres oprindelse. Hvis man forventer med tiden at få loyale danske borgere ud af dem, kan de vel ikke bevise deres ønske om det ved at kvitte deres oprindelse og deres natur. Netop når de er loyale over for deres oprindelse og over for det, de har modtaget i arv, viser de, at de har et loyalt sindelag, og så kan vi gøre os forhåbninger om og regne med, at de også vil være loyale over for de interesser, de har sammen med Danmark og danskerne.

Må jeg til sidst pege på dagsordenens første sætning. Flere har allerede sagt, at den ikke kan bruges til noget som helst, men hør godt efter:

»Idet Folketinget bekræfter nødvendigheden af at prioritere danske interesser højt . . .«

Jeg gad nok se, hvilket frit parlament i verden der vil bekræfte, at det er til for at prioritere landets interesser højest. Hvad andet har det at

[Arne Melchior]

lave? Vi kan have forskellig opfattelse af, hvad der tjener danske interesser, men vi kan da ikke som Folketing erklære, at vi vil prioritere danske interesser højt. Al fornuft forbyder én overhovedet at drømme om andet end at undlade at stemme imod sådan noget, som ville svare til, at vi skulle beslutte, at det er torsdag i dag.

Formanden:

Jeg har lagt mærke til, at der tidligere er gjort opmærksom på, at Folketinget plejer at kunne klare sig ved sine egne kræfter og ikke ved de højere magters medvirken.

Jeg har under de sidste tre indlæg noteret mig ordene søreme, forbandet og en påkaldelse af de højere magter. Det burde ikke være nødvendigt.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne benytte lejligheden til ved denne forespørgsel at sige lidt om den flygtningelovgivning og -politik, vi har stået for op gennem 1980'erne, og begynde med den lov, som trådte i kraft den 1. oktober 1983, som mange i forskellige debatindlæg i aviserne har omtalt som en stor ulykke.

Denne lov, som et bredt flertal herinde stod bag, byggede på gedigne humane principper, og hvad angår det indholdsmæssige, kodificerede den i vidt omfang den praksis, som var udviklet i de foregående 15-20 år, og som byggede på et kernebegreb i overensstemmelse med flygtningekonventionens definition, konventionsflygtninge, samt et yderligere område, hvor andre tilsvarende eller lige så tungtvejende grunde som de i konventionen nævnte gjorde det påkrævet at yde beskyttelse til de facto-flygtninge. De nye flygtningebestemmelser tog først og fremmest sigte på at styrke retsgarantierne i asylproceduren.

Et lille års tid efter lovens ikrafttræden indtraf der en betydelig stigning i tilstrømningen af asylansøgere til de fleste vesteuropæiske lande. Jeg synes, det er vigtigt, at vi er klar over det, når der er så mange, der udtaler sig kritisk om 1983-loven. Det var altså situationen rundt om i verden, som betød, at der i de forskellige vesteuropæiske lande skete en stærk stigning i antallet af asylansøgere.

Når vi sammenligner os med andre lande og nævner tal, synes jeg også, man skulle se lidt på de svenske tal, for Sverige har modtaget langt flere asylansøgere end Danmark.

I 1985 vedtog Folketinget et par ændringer i 1983-loven for at smidiggøre og fremskynde sagsbehandlingen og dermed nedbringe behandlingstiden i Flygtningenævnet. Det er den ændring fra 1986, som justitsministeren også omtaler. Der er det igen vigtigt for mig at understrege baggrunden. Vi oplevede, at der var en del, som søgte asyl i f.eks. Tyskland, og som havde en sag gående dér, der tillige havde søgt om asyl i Danmark, og det var jo en urimelighed at have en asylansøgning gående både i Tyskland og i Danmark. Derfor gennemførtes stramningerne i 1986. Men det er vigtigt for mig at fastholde, at lovændringen i 1986 og den gældende lov ikke indebærer, at mennesker, der kommer fra forfølgelsesområder, f.eks. Iran, ikke skal afvises. De mennesker skal vi fortsat tage imod, og det mener jeg vi skal bevare i flygtningelovgivningen.

Man kan altid drøfte nogle justeringer, og det medvirker vi gerne til, når der er konkrete ting, som trænger til at ændres, fordi der er dokumenteret et behov for det, og det mener jeg var tilfældet i 1985. Da var det dokumenteret, at sagsbehandlingen var for langvarig, og så ændrede man lidt på den. Men de ændringer, vi foretager, skal ske i lyset af en ægte medmenneskelig holdning, og mennesker, der er forfulgt og i nød, skal hjælpes.

Jeg mener, at det er en urimelig skelnen, som Fremskridtspartiet har givet udtryk for: at spontanflygtninge skal vi slet ikke tage imod, men derimod skal vi modtage kvoteflygtninge. Jeg mener, at vi skal overveje, hvordan vi bedst muligt hjælper dem, der har størst behov for det. Den overvejelse skal vi hele tiden foretage ud fra den betragtning, at vi ikke kan hjælpe alle i verden, og de forskellige lande må naturligvis indgå i et koordineret samarbejde. Jeg er meget enig i det, som tidligere ordførere har været inde på, nemlig at vi skal styrke FN's koordinerende rolle.

I den verden, vi er en del af, er der vel ca. 5 mio. flygtninge. Vi må regne med, at flygtningepolitikken bliver et permanent punkt på den politiske dagsorden, og Danmark hverken kan eller bør undlade at yde sit bidrag til at afhjælpe den nødsituation, som findes mange steder.

Menneskeret, tryghed og frihedsrettigheder er værdier, som man kan dele med andre uden selv at miste noget på længere sigt. Det er idealer, der ikke er forbeholdt mig og dem, der bor

[Kofod-Svendsen]

de rigtige steder på kloden. Det at dele noget med andre, der trænger, er netop værdifuldt.

Når det er sagt, må det også erkendes, at midlerne ikke er ubegrænsede. Derfor må vi til stadighed vurdere, hvordan vi bruger dem bedst muligt, og den drøftelse bliver vi aldrig færdig med, ligesom vi heller ikke bliver det med andre politiske områder. Vi skal væk fra, at det ene land ved lovgivning og administrativ praksis skubber problemer over på andre lande. Der er brug for et øget, koordineret samarbejde også EF-landene imellem, men vel at mærke for at man kan yde den bedst mulige indsats over for de mennesker, der har brug for hjælp, ikke for at opbygge en form for mur, hvorved man skubber mennesker i nød over til andre.

Så er der en ting, jeg ofte har tænkt på under flygtningedebatten: Hvorfor betragter man alene flygtninge som et problem? Hvorfor hører vi så få, der taler om flygtninge som en mulighed? Den sidste ærede taler var inde på det og henviste til nogle. Jeg vil henvise til en, som har understreget det meget stærkt, nemlig nu afdøde professor Thorkil Kristensen. Han har skrevet en artikel om flygtningenes mission. Han taler dér om den internationalisering, der sker af verden i dag, og hvordan flygtninge også ud fra en erhvervsmæssig betragtning er en enestående mulighed. De har nogle kulturbaggrunde og en viden, som så sandelig også kan bruges erhvervsmæssigt. Når man fokuserer på den økonomiske side, hvorfor så ikke på mulighederne, men alene problemerne?

Så er familiesammenføringer blevet nævnt. Det er det sidste, jeg vil komme ind på, da min tid er ved at være gået. Jeg vil understrege, at det, der er essensen i familiesammenføringspolitikken, er at sætte familien i centrum på en ægte måde, og den grundlæggende holdning må vi bevare. Den målsætning, at en familie, som på grund af forfølgelse er blevet adskilt, får mulighed for at blive forenet, må vi naturligvis bevare og fortsætte.

Der kan påpeges misbrug af gode ordninger. Det betyder ikke, at de gode ordninger skal ændres, men netop at man skal sætte ind over for misbrugerne. I de videre forhandlinger er vores udgangspunkt at bevare gode og rigtige ordninger, men er der nogen, der misbruger dem, bliver det til skade for de mange, der bruger dem.

Vi vil meget gerne se på børneægteskaber, som vi synes er en urimelighed. Sådan nogle ting vil vi gerne gå ind i en drøftelse af, men vi vil gøre det ud fra de principper, som ligger bag 1983-loven, og som vi ønsker at bevare. Sker der misbrug, sætter vi ind over for dem, men vi vil ikke være med til at ændre den grundlæggende holdning, som ligger bag 1983-loven. Den bygger nemlig på ægte medmenneskelighed.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Det var hr. Arne Melchior's indlæg, der fik mig på talerstolen. Jeg skal ikke påkalde mig nogen højere magter for så vidt angår hr. Arne Melchior's indlæg, men jeg må sige: Man skal ikke kaste med sten, når man selv bor i et glas-hus. Jeg står her med en artikel skrevet af forhenværende medlem af Folketinget, nu folketingskandidat for CD, hr. Herluf Rasmussen, og han skriver, at han for sit eget vedkommende må erkende, at han hidtil har holdt en lav profil, men også er kommet til den erkendelse, at skal vi få held i vore bestræbelser for at undgå fremmedgørelse af vort land, må vi ud af busken og bekende kulør.

CD'eren skriver videre i samme artikel, at som konsekvens af, at han nu vil deltage i den offentlige debat, har han også påtaget sig at være kontaktperson for Den Danske Forening i sit område, hvor han i øvrigt er kommunalbestyrelsesmedlem og folketingskandidat for CD. Det er oplysning om et alvorligt problem, han ønsker lagt på bordet. Det er for sent, når danskeren ikke er herre i eget hus.

Jeg overrækker det til formanden, således at formanden kan se det. Det er fra bladet Danskeren af 1. februar 1990.

Jeg synes, hr. Arne Melchior, at inden man fortæller den slags tåreperserhistorier fra talerstolen, skulle man få fejtet for egen dør, for det viser sig, at selv blandt CD's folketingskandidater og forhenværende folketingsmedlemmer er der slet ikke enighed om den linje, som hr. Arne Melchior kører frem med. Jeg forstår godt, at hr. Arne Melchior som person kører den linje, det er et afstamningsspørgsmål, men hvad angår de andre, må jeg nok mere hælde til det, der kommer fra hr. Herluf Rasmussen; det er mere reelt og mere CD-agtigt.

Formanden:

Jeg synes ikke, det er rimeligt at henvise til medlemmers afstamning eller andre tilsvarende forhold.

Arne Melchior (CD):

Jeg må måske alligevel have lov til at berolige hr. Knud Lind med at oplyse – hvad han godt vidste i forvejen – at stamtavlen Melchior begynder i 1680 på dansk jord, hvis han ellers har noget at skulle komme efter.

Men må jeg dernæst oplyse hr. Knud Lind om noget andet, han også ved – han tror, at denne her talerstol er sådan en sandkasse, hvor alle strøtanker skal ind. Hr. Knud Lind ved, at jeg er formand for CD's folketingsgruppe, og jeg har i dag optrådt som ordfører for CD. Jeg behøvede ikke hr. Knud Lind til at hjælpe mig til at finde ud af, at der nok er én, ja, der er nok hundrede, der er medlemmer af CD – de skal nemlig ikke skrive under på noget, når de melder sig ind – eller som har stemt på CD, som har en anden mening. Men der er ikke noget med glashus eller at gøre rent i sit eget hus.

Det indlæg, jeg har bragt i dag som ordfører for mit parti, står der en enig folketingsgruppe og et enigt parti bag. Det er mit indlæg og ikke hr. Herluf Rasmussens, hvis synspunkter jeg afskyr. Dem har han altså lov til at have, og han har alligevel lov at stille op for CD. Jeg kan kun håbe, at han ikke bliver valgt, og det håb skal så hermed være udtrykt, men det er den, partiet sætter som ordfører, der tegner partiets liste, og derfor kan jeg sige, at der er rent i vort hus. Jeg gætter mig faktisk til, at der også nok er hundrede eller fem hundrede medlemmer af Fremskridtspartiet eller mennesker, der har stemt på Fremskridtspartiet, som er uenige i det, hr. Knud Lind og fru Pia Kjærsgaard siger, så hvorfor skulle vi ikke også have sådan nogle; der er jo ikke kadaverdisciplin i et dansk parti, vel?

CD's mening om den sag er den, jeg har givet udtryk for her i dag. Herpå kan hr. Knud Lind trygt forlade sig.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg vil håbe, at jeg ikke kommer til at stamme i det denne gang.

Jeg vil gerne sige til hr. Arne Melchior, at det jo ikke er nogen tilfældig hr. hvem som helst, der er tale om her. Jeg har siddet i Folketinget i denne samling lige bag ved et medlem af Folketinget, hr. Herluf Rasmussen. Det er jo ikke ret lang tid siden, at hr. Herluf Rasmussen er trådt ud, og jeg konstaterede netop – det er jo ikke bare en strøtanke – at hr. Herluf Rasmussen under en afstemning vedrørende indfødsret undlod at stemme, og jeg mener, at hr. Arne Melchior påklagede det over for vedkommende, men det var altså en holdning, som vedkommende havde. Og hr. Herluf Rasmussen afløste jo fru Mimi Jakobsen herinde, så det er ikke nogen tilfældig hr. hvem som helst; det er helt dybt inde i CD's folketingsgruppe, der er splid i dette spørgsmål, og derfor skal man passe på med at puste sig op og slå sig til ridder på det her. Hvis jeg spurgte f.eks. fru Lis Noer Holmberg, tror jeg også, jeg ville få et svar, der nærmede sig mere hr. Herluf Rasmussens holdning end hr. Arne Melchiors.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg vil gerne for det første gøre opmærksom på, at jeg ikke kender nogen hr. hvem som helst. Jeg skal oplyse, at hr. Herluf Rasmussen aldrig har været valgt til Folketinget for CD, men han har været suppleant i en kort periode for fru Mimi Jakobsen.

For det andet mener jeg, at hr. Knud Lind skal vare sig for at udtale sig om, hvad et af mine gruppe-medlemmer vil give ham ret i eller ej. Fruen findes i huset, og han kan spørge hende. Jeg har talt tillige på fru Lis Noer Holmbergs vegne – det behøver jeg vel ikke at gentage.

Men i øvrigt er det egentlig en fantastisk lille episode, denne her. Når man taler om glashus og at gøre rent i eget hus: Tænk, hvis der var en uenighed! Vi havde faktisk i vores tidligere 10-mands-gruppe én person, som ikke er i Folketinget mere i dag, som var uenig med gruppen. Men selvfølgelig respekterede hun partiets synspunkt.

Men at det skal være en Fremskridtspartimand, der går op og siger, at man har urent i eget hus, hvis der er nogen uenighed i gruppen! Jeg ved ikke, om hr. Glistrup er en hr. hvem som helst! Jeg har hørt om et antal gange – også inden for denne folketingssamling, også inden for dette kalenderår – at der er dyb, alvorlig,

[Arne Melchior]

grundlæggende uenighed indtil sprængning i Fremskridtspartiets folketingsgruppe. Det gør vel ikke en gruppeformand til ikkegruppeformand eller en ordfører til ikkeordfører. Du almægtige, sikke en boomerang han slyngede ud! – Om forladelse, hr. formand! Men jeg tænker kun godt om de højere magter.

Men må jeg sige: Hvad var det dog for en boomerang, hr. Knud Lind slyngede ud dér? Jeg fryder mig over, at den rammer ham!

Formanden:

Jeg beder om, at man var opmærksom på min begrundelse for ikke at påkalde de højere magter. Det var, at Folketinget kan selv.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg tror faktisk, det er helt unødvendigt at påtale den slags, for det hjælper ikke i hr. Arne Melchiors tilfælde. Uanset hvor mange gange hr. Arne Melchior påkalder de højere magter, hjælper det ikke på fakta.

For fakta er jo reelt, at man fra forskellig side har kritiseret og er kommet med nedladende bemærkninger om Fremskridtspartiets tale i dag. Men der er jo ikke sammenlignelighed i det, når hr. Arne Melchior selv går herop på talerstolen og nærmest fremstår som det fromme lam og man bagefter kan gå op og citere, hvad et forhenværende medlem af CD's folketingsgruppe står for, og konstatere – og hr. Arne Melchior må selv indrømme, at der er flere – at der er uenighed i gruppen. Det er derfor, jeg påpeger, at der er dette hykleri inden for hr. Arne Melchiors række og i særdeleshed udtrykt af hr. Arne Melchior fra talerstolen. Det stemmer ikke overens.

Man kunne sige, at der var nogle af Fremskridtspartiets medlemmer, der måske lidt stærkere end de øvrige understregede Fremskridtspartiets holdning, men der er bestemt ikke tale om samme uenighed, som der er i CD's holdning. Og så hjælper det ikke, at hr. Arne Melchior påkalder de højere magter.

Endelig vil jeg gerne sige til hr. Arne Melchior for så vidt angår påstanden om, at det skulle være dejligt med disse mennesker, at der er et gammelt dansk ord, der hedder »skik følge eller land fly«. Det er hr. Arne Melchior altså ikke kommet til endnu, men der er da håb forude.

Formanden:

Vi vender tilbage til sagen.

Justitsministeren (Engell):

Jeg vil gerne begynde med at sige tak for det tilsagn – for sådan opfatter jeg det – der er givet om, at vi i kredsen af partier bag udlændingeloven kan drøfte, om der er behov for ændringer af loven, og muligvis også nå frem til enighed om egentlige konkrete forslag. Det vil drøftelserne jo vise.

Jeg synes, at debatten i dag har vist en åbenhed om det spørgsmål, og det er jeg tilfreds med.

Der har i forbindelse med indlæggene været enkelte spørgsmål til mig, som jeg skal forsøge at kommentere.

Først og fremmest vil jeg gerne tage til genmæle mod de synspunkter, som hr. Knud Lind er fremkommet med flere gange, når det gælder flygtninges muligheder for rejser til hjemlandet. Jeg vil gerne understrege, at den omstændighed alene, at en flygtning rejser til sit hjemland, efter den danske udlændingelov ikke betyder, at den pågældendes opholdstilladelse her i landet bortfalder. Det sker kun, hvis flygtningen tager endelig bopæl i hjemlandet.

Der kan da også i visse tilfælde være en god grund til, at en flygtning ønsker at rejse til sit hjemland, f.eks. for at undersøge mulighederne for en varig tilbagevenden, hvis forholdene i det pågældende land har ændret sig i en positiv retning, sådan som vi jo bl.a. har set det på det seneste i forbindelse med chilenerne.

Det betyder naturligvis ikke, at vi blot skal acceptere, at enhver flygtning frit skal kunne rejse frem og tilbage mellem sit hjemland og Danmark. Der er i loven i § 19 åbnet en mulighed for at inddrage flygtninges opholdstilladelse inden for de første to år, hvis grundlaget for tilladelsen ikke længere er til stede. Ved vurderingen af, om en person må betragtes som flygtning, er det selvfølgelig et afgørende spørgsmål, om den pågældende vil blive udsat for forfølgelse eller tilsvarende i sit hjemland.

Jeg mener også, det er naturligt, at udlændingemyndighederne i den situation, hvor en flygtning, der kun har opholdt sig kortere tid i landet, selv finder det forsvarligt at tage til hjemlandet, nøje overvejer, om forudsætningerne for opholdstilladelsen her i landet stadig er til stede.

[Justitsministeren]

Jeg tror, at der både i debatten her i salen og også i en række af de indlæg, der har været i medierne om det spørgsmål, har været en del misforståelser – man har talt om ferierejser og tilsvarende – og derfor vil jeg gerne slå fast, at Direktoratet for Udlændinge ikke uden videre udleverer passet f.eks. til en flygtning, der kun har været kortvarigt i Danmark, og som henvender sig med et ønske om at holde ferie i sit hjemland. Der bliver foretaget en konkret vurdering af, om den ønskede rejse kan få indflydelse på opholdstilladelsen her i landet. Er der et velbegrundet ønske om at tage til hjemlandet – f.eks. for at vurdere muligheden for at vende varigt tilbage – skal den pågældende også have lejlighed til det.

Endelig skal jeg for fuldstændighedens skyld tilføje, at der for flygtninge, som har opholdt sig her i landet i en længere periode – og det har jo typisk været tilfældet for de chilenske flygtninge – alene vil kunne ske inddragelse af opholdstilladelsen i tilfælde af svig. Den tilladelse, der er tale om, vil for disse flygtnings vedkommende derfor ved hjemrejse i praksis alene ophøre, hvis de frivilligt tager bopæl i hjemlandet eller de opnår en beskyttelse i et tredjeland.

Jeg vil også rette en anden af hr. Knud Linds misforståelser i forbindelse med hr. Knud Linds omtale af kapaciteten i Sandholmlejren. Hr. Knud Lind har åbenbart misforstået indretningen i Sandholmlejren. Jeg kan forstå, hr. Knud Lind har læst regeringens redegørelse meget grundigt, og dér må hr. Knud Lind have forvekslet betegnelsen »frihedsberøvet« med »kriminelle«. Der er ikke tale om kriminelle i disse situationer, hvilket jeg i øvrigt ofte har haft lejlighed til at redegøre for både ved samråd og ved besvarelser her i Folketinget. Kriminelle vil i den sammenhæng typisk blive anbragt i Vestre Fængsel. Her er der tale om asylansøgere, som ikke har deres papirer, og i forbindelse med hvis tilstedeværelse der kan være problemer, som skal undersøges nærmere, men der er ikke tale om kriminelle. Så det er en misforståelse af hr. Knud Lind.

Hr. Knud Lind vendte sig også mod de tanker om en repatrieringsordning, som jeg tidligere har bebudet at regeringen arbejder med, og som vi håber inden for meget kort tid at kunne fremlægge et konkret forslag om. Jeg er uenig i den kritik, hr. Knud Lind kommer med. Jeg mener, at vi gennem en repatrieringsord-

ning kan bidrage til, at flygtninge, som på grund af positive ændringer i deres hjemland – og det skal vi glæde os over – frivilligt ønsker at vende tilbage, også får en praktisk mulighed for det. Jeg synes, at det både praktisk og sandelig også menneskeligt er den rigtige løsning. Det må da siges at være den lykkeligste udgang på en flygtningetilværelse, hvis man kan vende tilbage til sit hjemland, og skulle vi så ikke i det meget beskedne økonomiske omfang, vi jo trods alt taler om i denne sammenhæng, være med til at sikre, at de pågældende kan starte en ny tilværelse i hjemlandet? Jeg synes, hr. Knud Lind skulle gemme sin kritik, til han har haft lejlighed til at se det konkrete forslag, vi lægger på bordet, og selve den holdning, hr. Knud Lind giver udtryk for her, er jeg ganske uenig i.

I forbindelse med min omtale af de 12.000 ansøgninger, vi har fra afghanere i Pakistan, rejste fru Ebba Strange det spørgsmål, om ikke den særlige »åbenlyst grundløs-procedure« gjaldt i forbindelse med sagsbehandlingen i udlandet. Det kan jeg svare bekræftende på, men kendsgerningen er jo, at det ikke praktisk er muligt at gennemføre denne procedure i udlandet. Bl.a. vil den samtale, der skal gennemføres med Flygtningehjælpen, jo støde på praktiske vanskeligheder, når der er tale om, at det foregår i udlandet, og også det betragtelige antal, der er tale om.

Man må også sige, at hele det forberedende arbejde i forbindelse med »åbenlyst grundløs-proceduren« peger på, at den er skræddersyet til den hjemlige situation. Men selv om proceduren kunne gennemføres, ville der jo også være tale om en behandlingstid – det kan måske være én eller to uger – som under alle omstændigheder ville skabe nogle praktiske problemer på stedet.

Derfor mener jeg – og dér er jeg også enig med hr. Ole Espersen – at alene det forhold, at man kan indgive ansøgninger og få dem behandlet, kan være med til at fremkalde forventninger og håb. Derfor går mine tanker og overvejelser om ændringer af regler og procedurer – det var også det, der lå i mine betragtninger i mit første indlæg – nærmest i retning af, at vi skal nå frem til en løsning, der betyder, at der kan ske en behandling af sagerne ude ved ambassaderne. Men det vil jeg gerne vende tilbage til; det er et vanskeligt spørgsmål, og jeg ønskede i forbindelse med debatten i dag kun at pege

[Justitsministeren]

på de praktiske problemer, der er i forbindelse med det store antal ansøgninger.

Fru Ebba Strange rejste også spørgsmålet om opgørelsen af antallet af spontane asylansøgere, og i den anledning kan jeg sige, at det antal spontane ansøgere, der fremgår af direktoratets statistik – altså den statistik, som jeg sender til Folketingets Retsudvalg – også omfatter udlændinge, som oprindeligt er indrejst her i landet med opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne, men som under opholdet her i landet ansøger om asyl.

Antallet af personer, der er indrejst på grundlag af familiesammenføringsreglerne, er også opgjort af direktoratet, og jeg vil meget gerne på baggrund af fru Ebba Stranges bemærkninger her sørge for, at denne del af det statistiske materiale videregives til Retsudvalget i fremtiden. Der er jo også stillet, så vidt jeg kan se, et skriftligt spørgsmål gennem udvalget til mig, og det giver mig også lejlighed til at indfri det løfte, jeg giver her.

Lad mig i øvrigt sige generelt, at det statistiske materiale, talmaterialet, ikke er fuldenendt, for nu at sige det mildt. Jeg har også den opfattelse, som flere ordførere har givet udtryk for, at der er lang vej endnu, før vi har et helt tilfredsstillende statistisk materiale at arbejde med. Vi skal ikke glemme, at udviklingen på udlændingeområdet gennem de seneste år er gået meget hurtigt, og det har været svært at følge med, når det gælder udarbejdelsen af nye statistikker. En betydelig del af arbejdet skal også foregå ved manuelle behandlinger, og det gør det selvfølgelig også mere tidkrævende.

Jeg vil meget gerne sammen med mine medarbejdere og direktoratet prøve at se på de muligheder, der måtte være for at gennemføre forbedringer på dette felt.

Til sidst har jeg nogle bemærkninger til hr. Arne Melchior, som stort set var tilfreds med redegørelsen, men følte, at jeg i sproget ikke ganske levede op til hr. Arne Melchiors forventninger på det mere holdningsmæssige område. I den forbindelse vil jeg for det første gøre opmærksom på, at min besvarelse jo er et svar på den forespørgsel, der er stillet, og denne forespørgsel drejer sig ikke så meget om holdninger og menneskesyn bag udlændingepolitikken. Det er en anden debat, som jeg meget gerne deltager i, for – og her er jeg ganske enig med hr. Arne Melchior – selvfølgelig handler ud-

lændingelovgivning, flygtningepolitik, også om moral, næstekærlighed og menneskesyn.

Formanden:

Inden jeg åbner for ordføreren i anden rund, giver jeg ordet til hr. Knud Lind for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Ja, det drejer sig kun om et enkelt spørgsmål, som jeg ikke mener ministeren rigtig svarede på, men det kan være, jeg ikke har hørt det. Det var spørgsmålet om refusionsordningerne. I den beretning, der er afgivet, skriver man på s. 21:

»Erfaringerne tyder imidlertid også på, at disse meget gunstige refusionsregler, der giver den samme og meget høje dækning af kommunernes udgifter i en årrække, ikke i tilstrækkelig grad motiverer kommunerne til på et tidligt tidspunkt i integrationsforløbet at sætte ressourcer ind med henblik på at få flygtningene indsluset i det danske samfund.«

Den periode, der er tale om, er en 6½-årig periode, hvor der er 100 pct. refusionsdækning fra staten. Statsrevisorerne har peget på det samme problem, og derfor kunne jeg tænke mig at spørge justitsministeren, om det udvalg, man tilsyneladende i Socialministeriet vil tage initiativ til at nedsætte, er blevet nedsat, og om det arbejder. For hvis man virkelig mener noget med denne såkaldte udlændingepolitik, som man mener man fører, må man jo også lytte til, hvad statsrevisorerne siger, og hvad man siger fra Socialministeriet om, at man skulle få det bedre. Men jeg har ikke set eller hørt noget fra ministeren om det område, men det kan være, ministeren kommer tilbage til det.

Pia Kjærsgaard (FP):

Det har jo været en omfattende debat – mere, end jeg egentlig havde forestillet mig, da vi begyndte i formiddags.

Jeg må nok give justitsministeren ret i, at det er en særdeles liberal lovgivning, hvad jeg synes justitsministeren var meget inde på i sit første indlæg. Og jeg er da glad for, at justitsministeren – sådan har jeg opfattet det – sætter et spørgsmålstegn ved, om lovgivningen på udlændingeområdet fortsat skal være så liberal.

[Pla Kjærsgaard]

Justitsministeren omtalte jo også meget den stramning af reglerne, der blev foretaget i 1986, og som Fremskridtspartiet også medvirkede til. Vi var selvfølgelig helt enige i den, men vi mener altså fortsat ikke, det er nok.

Vi synes egentlig, det ville være en god idé, hvis vi – som justitsministeren også var inde på – indførte de samme regler, som man har i Sverige. Det synes vi også godt kunne komme med ind i den debat, som ministeren åbenbart agter at iværksætte, for man må jo erkende, at det indvandrerstop, som Folketinget har vedtaget, er totalt udhulet netop med hensyn til familiesammenførselsreglerne.

Hr. Ole Espersen udtalte sig, som hr. Ole Espersen plejer at gøre, når vi har udlændingede-batterne, lettere arrogant og nedsættende om Fremskridtspartiet. Jeg tror nok, jeg mange gange har gjort hr. Ole Espersen opmærksom på, at der langt ind i Socialdemokratiets rækker er mange, der har nøjagtig samme synspunkt, som Fremskridtspartiet har.

Jeg tror faktisk ikke, at den socialdemokratiske vælger fatter hr. Ole Espersens synspunkt netop i denne sag. Det er ikke sagt af bedrevinden eller for at belære hr. Ole Espersen; det er sådan set kun et forsøg på at få hr. Ole Espersen i tråd med sine egne vælgere. Jeg ved godt, det ikke er min opgave, men det kunne måske gavn sagen som sådan.

Jeg er sikker på, at Socialdemokratiets kommunal- og amtsrådsmedlemmer, der har problemerne meget tættere inde på livet end de højt hævede folketingsmedlemmer, har et andet syn end hr. Ole Espersen. Jeg er ked af, at det ikke kan sive helt ind på folketingsplan.

Når vi har medtaget familiesammenførselsreglerne i vores dagsorden, er det også, fordi den tidligere statsminister hr. Anker Jørgensen selv har udtalt, at man behøvede en stramning netop på det område. Jeg tror, det var før septembervalget 1987, at hr. Anker Jørgensen var inde på de tanker.

Når der bliver talt så meget om tal og økonomi – og det er der blevet fra begge sider i dag, både fra Fremskridtspartiets side og fra de andre partiers side – så er det i håb om, at der bliver ført noget mere statistik på dette område. Det er for ringe, at man kun kan henvise til statens udgifter, når det vedrører udlændinge, som jo bestemt ikke er betegnende. Det er ude i de små samfund, man virkelig kan mærke de

udgifter, som Folketinget har pålagt amter og kommuner.

Hr. Fischer gjorde ikke så forfærdelig mange bemærkninger, men kom med en bemærkning om Baltikum. Det er jo en helt anden diskussion, som vi formentlig også bliver nødt til at tage på et tidspunkt i Folketinget – det kan jeg forestille mig – men det er jo i hvert fald fra et forestland. De mellemøstlige flygtninge, vi taler om her, kommer jo ikke fra førsteland. Det er jo en helt anden snak, og som både hr. Knud Lind og jeg igennem debatten har gjort meget opmærksom på, synes vi, at det, debatten bør dreje sig om, er – den debat, der også går ude i befolkningen – at man synes, det er besynderligt, vi skal modtage så mange flygtninge, som dels koster skatteborgerne en bunke milliarder, dels har et totalt anderledes syn både på kultur og religion, end vi har i Danmark, og i øvrigt ikke gør sig megen umage for at sætte sig ind i danske forhold.

Der skal ikke herske tvivl om, at Fremskridtspartiets syn er, at når en person har opnået dansk indfødsret, dansk statsborgerskab, så er personen dansk, men heller ikke før. Og så skal man gøre sig umage for at blive dansk. Det tror jeg der er mange der forsømmer. Men så har alle naturligvis samme rettigheder.

Fru Ebba Strange talte om meningsmålinger, og det er da korrekt, som fru Ebba Strange siger, at befolkningens svar ofte afhænger af den måde, spørgsmålet bliver stillet på. Men jeg har en meningsmåling fra Berlingske Tidende fra oktober måned 1989, hvor spørgsmålet lyder:

»Man har længe diskuteret, om Danmark skulle begrænse antallet af flygtninge. Hvad er Deres mening? Mener De, at man bør indføre begrænsninger i adgangen for politiske flygtninge i forhold til, som det er nu?«

Svaret er altså, at 64 pct. siger ja til det spørgsmål, og jeg synes egentlig, det er et rimeligt spørgsmål; jeg synes ikke, der er manipuleret med det spørgsmål. Jeg synes, det er et spørgsmål, som enhver kan forstå, i modsætning til de mange andre manipulerende spørgsmål, jeg har set i forbindelse med spørgsmål om udlændinge.

Hr. Bjørn Elmquist nærmest roste mig for, at det ikke var nogen bulder og brag-dagsorden. Nej, men hvorfor i alverden skulle det dog også være det? Det, der egentlig var vores tanke i Fremskridtspartiet, var, at vi kunne få de andre

[Pia Kjærsgaard]

partier med, bl.a. hr. Bjørn Elmquists parti, som har været meget inde på at tale om en stramning af familiesammenføringsreglerne. Jeg ved godt, at fru Birthe Rønn Hornbech ikke er medlem af Folketinget, men fru Birthe Rønn Hornbech er til gengæld formand for det interne udvalg, Venstre har, og som har afgivet en rapport, som jeg har en helt klar fornemmelse af at Venstre står bag, eller hvad? Var det bare en rapport, som skulle fremlægges før kommunevalget? Var det bare gøgl og fjas, eller var det noget, der var alvorligt ment? Det vil jeg gerne sætte et spørgsmålstegn ved i dag.

Hr. Bjørn Elmquist harcelerede lidt over, at man ikke var blevet kontaktet. Jamen jeg kan kun sige til hr. Bjørn Elmquist og øvrige, at hvis justitsministeren ikke lever op til sine løfter her i dag om at fremsætte et lovforslag, der strammer familiesammenføringsreglerne, vil Fremskridtspartiet være meget påpasselig, meget agtpagivende og komme med nye initiativer, inden 1990 er slut, og så kontakter vi naturligvis hr. Bjørn Elmquist og andre, hvis det kan hjælpe på debatten. Jeg har mine tvivl, men naturligvis gør vi det.

Det Radikale Venstre – ja, ja. Man må jo undre sig lidt over, hvad man egentlig kan få sig selv til at sige heroppe fra det, som nogen kalder landets fornemste talerstol. Jeg kan selvfølgelig kun tage afstand fra fru Kirsten Lees og i øvrigt også fra hr. Arne Melchiors udtalelser om, at Fremskridtspartiet er fremmedhadere – hr. Arne Melchior, der udtaler sig om antisemitisme. Jeg synes, det blev sagt så godt, som det overhovedet kunne siges, af hr. Knud Lind, og jeg skal ikke kommentere det på anden måde end ved at sige, at når Fremskridtspartiet f.eks. har diskuteret Israel – det har været i Folketinget eller uden for – ved hr. Arne Melchior udmærket godt, hvor han har haft Fremskridtspartiet. Derfor synes jeg, det var en særdeles upassende bemærkning.

Jeg kunne også godt tænke mig at spørge fru Kirsten Lee, om hun ikke synes, Danmark havde et humanistisk livssyn før 1983. Det er, som om vi er blevet meget mere humanistiske, end vi var før 1983, fordi vi nu har lavet en ekstra liberal udlændingelovgivning.

I øvrigt skal jeg gøre opmærksom på, at der jo også var stor alarm, da fupægteskaberne og de flygtninge, som rejste hjem på ferie, eller hvad de nu gjorde, blev bekendtgjort i dags-

pressen. Jeg ved da i hvert fald, at både hr. Fischer og hr. Bjørn Elmquist var ude at udtale deres chokerede meldinger netop på det område.

I øvrigt må jeg også sige til CD's ordfører, hr. Arne Melchior, at ordet »bekvemmelighedsflygtninge« – det tror jeg nok i al stilfærdighed at vi kan sige i Fremskridtspartiet – er et ord, som vi kom først med. Man har jo også set, at andre ord, som Fremskridtspartiet er kommet med i folketingsdebatter eller i læserbreve eller i indlæg, senere er blevet optaget i ordbogen, og det er vi såmænd ikke så kede af.

Vi har også noteret, at netop ordførere for regeringspartierne og avisernes ledere bruger nøjagtig de samme udtryk, og det er i hvert fald et totalt korrekt udtryk.

I øvrigt tror jeg ikke, at man kan lovgive om næstekærlighed. Det har aldrig været Folketingets område at skulle lovgive om næstekærlighed. Flere ordførere har påberåbt sig herinde, at nu skulle vi være næstekærlige, og det skulle Folketinget tage initiativ til. Det kan man ikke. Det er slet ikke sådan nogle ting, Folketinget skal tage initiativ til, og jeg synes, at det er forkert at føre det ind i en politisk debat. Det er noget, man er eller ikke er, og det er noget, enhver er med sig selv. Det er bestemt ikke noget, Folketinget kan lovgive om hverken på den ene eller den anden måde.

Jeg tror bestemt, det er lige så næstekærligt af Fremskridtspartiet at ville åbne for udenlandske adoptioner, altså adoptioner af udenlandske børn, som det er, når de andre ordførere står heroppe og påberåber sig ordet næstekærlighed. Fremskridtspartiet har i hvert fald fremsat lovforslag på det område om netop at adoptere flere børn fra udlandet, og det synes jeg tilbageviser alt, hvad nogle af ordførerne har sagt om Fremskridtspartiet.

I øvrigt mener jeg ikke, at det er forkert, når vi i vores dagsorden skriver, at vi prioriterer danske interesser højt. Vi er altså danske politikere, valgt af danskere for danskere, og sådan bør det være. Vi er et dansk parti, og det er noget, vi er stolte af i Fremskridtspartiet.

Jeg skal kun her til sidst sige – min taletid er overskredet – til Kristeligt Folkeparti, at vi har jo hver sin opfattelse, og i Fremskridtspartiet mener vi, at man kan berige lige så kulturelt, uden at der skal gives milliardbeløb, men som sagt vil vi følge udviklingen og holde justitsministeren fast på erklæringen her fra i dag.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg skal gøre to korte bemærkninger.

Vedrørende 1983-loven understregede jeg netop, at den videreførte de foregående 15-20 års praksis, men at der var noget, som blev forbedret, nemlig retsgarantierne ved asylproceduren. Det var den væsentlige nyskabelse. Der kom mange flere flygtninge efter 1983, men det var noget, man også oplevede i de andre vesteuropæiske lande. Vi ville også have fået øget tilstrømning, selv om vi ikke havde vedtaget 1983-loven, for den gav ikke øgede muligheder for at komme ind; den gav nogle forbedrede retsgarantier. Det synes jeg er væsentligt at få understreget.

Med hensyn til at lovgive om næstekærlighed: Man kunne jo godt lave love, som byggede på næstekærlighed!

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg vil gerne sige tre ting til fru Pia Kjærsgaard: For det første synes jeg, det er fantastisk at høre fru Pia Kjærsgaard sige, at nu skal vi til at indføre svenske ordninger i Danmark, når man tænker på, hvad svenskerne har modtaget af asylansøgere i sammenligning med Danmark: tre gange så mange i løbet af 1980'erne – for slet ikke at tale om dem, som både Sverige og Norge blev nødt til at tage imod, da opstramningen i den danske udlændingelov blev lavet i 1986. Fordi man så i en kort periode siger, at nu må man lige holde en pause med de facto-flygtningene, så vil fru Pia Kjærsgaard til at indføre svenske ordninger. Det skulle fru Pia Kjærsgaard have tænkt på lidt før.

For det andet synes jeg, at man snart skylder os et svar på, hvad en bekvemmelighedsflygtning egentlig er. Der er blevet sagt adskillige gange fra denne talerstol i dag, hvor svært det er at blive anerkendt som flygtning i Danmark, hvor lille det nåleøje er, man skal igennem hos direktoratet og hos Flygtningenævnet for at blive anerkendt som flygtning.

For det tredje har jeg et spørgsmål til fru Pia Kjærsgaard: Ved fru Pia Kjærsgaard, hvor mange udlændinge der kommer fra Mellemøsten, som befinder sig i Danmark?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg skal svare fru Ebba Strange, at en bekvemmelighedsflygtning efter Fremskridtspartiets mening – og jeg tror efter mange andres mening, jeg skal ikke tage andre til indtægt, men det er min opfattelse – er en såkaldt flygtning, der kommer herop af økonomiske grunde for at få bolig eller uddannelse, ikke af de grunde, som så tit bliver påpeget fra Folketingets side, at man er forfulgt i sit hjemland af den ene eller den anden årsag.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Et sådant menneske får ikke asyl i Danmark, fru Pia Kjærsgaard.

Og da fru Pia Kjærsgaard helt åbenbart ikke ved, hvor mange af de udlændinge, som befinder sig i Danmark, der kommer fra Mellemøsten, skal jeg oplyse, at det drejer sig om allerhøjest 20.000 mennesker efter Danmarks Statistiks seneste opgørelse pr. 1. januar 1990; det er antallet af statsløse palæstinensere, som kommer fra Libanon, Irak og Iran. Højest 20.000.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Som jeg har efterlyst så ofte i denne debat, er der ikke nogen sikre statistikker, og det kan ministeren i hvert fald bekræfte. Hvert evig eneste år stiller jeg justitsministeren det samme spørgsmål om, hvor mange flygtninge der befinder sig i Danmark. Hvert evig eneste år får jeg nogenlunde det samme svar, bare med forskellige tal, og det bliver understreget meget kraftigt, at det er noget, man antager, det er et skøn, det er noget, man ikke er sikker på.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg har ikke udtalt mig om flygtninge. Jeg ved, hvor vanskeligt det er at lave en flygtningestatistik, fordi nogle rejser hjem og nogle skifter status, nogle bliver sågar danske statsborgere. Jeg udtalte mig om, hvor mange af de udenlandske statsborgere der pr. 1. januar 1990 befandt sig i Danmark, som kom fra de lande. Jeg sagde ikke, at de var flygtninge; Jeg sagde, de var udenlandske statsborgere.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det var da godt, fru Ebba Strange, for så fik vi faktisk bragt debatten ned på det niveau, hvor den har hjemme. Fru Ebba Strange har altså ikke taget flygtninge med i sin statistik. Det var godt, vi fik det bekendtgjort.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Fru Ebba Strange fik jo ikke svar på det spørgsmål, hun stillede, da hun var heroppe forrige gang, og jeg kan forstå, at fru Pia Kjærsgaard er meget glad for, at man fra Fremskridtspartiets side har beriget det danske sprog med begrebet bekvemmelighedsflygtninge.

Jeg synes, at fru Ebba Stranges spørgsmål er meget relevant: Hvor mange bekvemmelighedsflygtninge er der i Danmark?

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Flygtninge er udenlandske statsborgere, indtil de modtager dansk statsborgerskab, eller også er de statsløse. Så det vil sige, indtil de bliver danske statsborgere, er de naturligvis inkluderet i den opgørelse, man har over, hvor mange udenlandske statsborgere der befinder sig i Danmark.

Fischer (KF):

Jeg er enig med hr. Arne Melchior i hans betragtninger om den berigelse udefra, som det danske samfund har fået gennem mange hundrede års samkvem med udlandet. Det kan vi være stolte af, og dette samkvem skal vi naturligvis fortsætte.

Omvendt skal vi også være sikre på, at vores love bliver holdt, og det er klart, at vi i dag har nogle problemer med omgåelse af indvandrerstopet, som vi må se på.

Jeg er tilfreds med, at der fra flere sider er givet tilsagn om at deltage i de samtaler, som justitsministeren har lagt op til for at se, om der er behov – og i givet fald hvilke – for en ændring af udlændingeloven. Det Konservative Folkeparti har spillet ud med et debatoplæg, hvor vi har gjort vores stilling klar. Vi vil gerne påvirke udviklingen i en mere rimelig retning, og jeg håber, vi kan opnå nogle gode resultater.

Så vil jeg sige til fru Pia Kjærsgaard: Jeg stillede et konkret spørgsmål, og fru Pia Kjærsgaard talte udenom. Fremskridtspartiet har langet meget ud efter det, at vi i det hele taget tager imod de facto-flygtninge. Jeg spurgte: Jamen hvad sker der? Skulle det gå galt i Baltikum – hvad vi ikke må håbe – og der kommer folk over Østersøen fra Litauen og de ikke vil have mulighed for at komme igennem en FN-flygtningelejr, vil Fremskridtspartiet så tage imod dem? Lad os nu få et svar og ikke bare det, at det er en helt anden snak, for det er et centralt spørgsmål om partiets holdning på dette område.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg synes efterhånden, det er en ganske urimelig måde, nogle personer forsøger at afspore debatten på, for nu har vi været vidne til en debat frem og tilbage. Der blev stillet spørgsmål fra SF's ordfører, fru Ebba Strange, til Fremskridtspartiets ordfører om, hvor mange udlændinge osv. der var i Danmark, og så blev det meddelt, som ganske rigtigt er, at der på side 12 i ministerens beretning står, at der ikke føres særskilt statistik over antallet af flygtninge. Derefter går fru Ebba Strange på talerstolen og meddeler, at det var ikke det, det drejede sig om, og henviser i øvrigt til opgørelsen fra Danmarks Statistik, det er den sidste, der er kommet, nemlig den 14. februar 1990. Det var noget helt andet, siger fru Ebba Strange. Øverst oppe i hovedet kan man læse, at der står: »Flygtningestatistik 4. kvartal 1989 og året 1989«. Der står »Flygtningestatistik«, samtidig med at enhver ved, at der ikke findes nogen reel statistik på dette område.

Hvis bare fru Ebba Strange havde læst, hvad der stod øverst i opgørelsen fra Danmarks Statistik, havde vi undgået disse mærkelige kværlanterier og mærkelige spørgsmål. Jeg synes, man skal lade være med at afspore debatten med den slags. Der står højt og tydeligt Danmarks Statistik Nyt nr. 46 14.2.1990 – det er den, fru Ebba Strange har henvist til – og der står »Flygtningestatistik«. Man skal lade være med at forsøge at komme med nogle tal, for realiteterne, må jeg sige til fru Ebba Strange, er, når vi går helt til bunds i dette, at der ikke er nogen sikre tal, ellers ville justitsministeren have haft dem med i sin beretning.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg skal gøre hr. Knud Lind opmærksom på, at den fungerende formand ikke ønsker udtrykket »personager« brugt om medlemmer af Folketinget.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg er frygtelig ked af at skulle trætte Tinget med dette, for jeg synes egentlig ikke, at disse talslagsmål er så interessante.

Men jeg bliver nødt til at meddele, at de tal, jeg citerede, handlede om udenlandske statsborgere og var taget fra Nyt fra Danmarks Statistik nr. 78, den 12. marts 1990, og det handlede ikke om flygtningestatistik, men om statistik over udenlandske statsborgere i Danmark pr. 1. januar 1990. Jeg gentager for hr. Knud Lind, der åbenbart ikke hørte det: Nyt fra Danmarks Statistik, nr. 78, den 12. marts 1990.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Fru Ebba Strange har ordet i anden omgang.

Ebba Strange (SF):

Jeg lyttede naturligvis med interesse til, hvorledes justitsministerens invitation til forhandling om eventuelle ændringer i udlændingeloven blev modtaget.

Jeg må sige, at jeg var glad for fru Kirsten Lees indlæg, for jeg måtte forstå det således, at Det Radikale Venstre ikke ser nogen umiddelbar grund til at ændre familiesammenføringsreglerne i udlændingeloven, at Det Radikale Venstre ønsker at respektere familien som en enhed, men at det naturligvis skal standses, hvis der er tale om misbrug. Det er klart, det sagde jeg også. Men derfor behøver man ikke gå ud og ændre loven.

Det er jeg glad for, for det skulle så betyde, at det kan blive svært for regeringen at nå til enighed, og det synes jeg er godt. Det synes jeg også hr. Bjørn Elmquist skal mærke sig; han var lige ved at omfavne fru Pia Kjærsgaard i sin begejstring over, hvor lidt provokerende han syntes fru Pia Kjærsgaards indlæg havde været, og hvor behersket hun havde været i sit dagsordensforslag. Jeg må gå ud fra, at hr. Bjørn Elmquist i øvrigt har fulgt debatten og lagt mærke til, hvad det er, Fremskridtspartiet siger.

Jeg ved også – for jeg har også læst de debatoplæg, der er kommet fra henholdsvis partiet Venstre og fra Det Konservative Folkeparti – at man i disse partier har de holdninger til familiesammenføringer, man har. Men jeg håber, at vi kan holde fast ved principperne i de regler, der eksisterer, og at Det Radikale Venstre som regeringsparti kan hjælpe os med det.

Jeg var nemlig i virkeligheden lidt mere usikker på hr. Ole Espersens indlæg; jeg syntes, det var mindre klart end fru Kirsten Lees. Men jeg går ud fra, at jeg kan konkludere, at det, hr. Ole Espersen sagde, var noget lignende, nemlig at hvis der er tale om misbrug, må det selvfølgelig standses, men ellers mente man ikke, at der er nogen grund til at ændre reglerne. Sådan vil jeg i hvert fald udlægge det. At man så siger ja til forhandlinger – det gør vi jo alle sammen, hvis vi bliver inviteret.

Jeg vil gerne komme med et par bemærkninger til justitsministeren og ordførerne i øvrigt – noget af det, jeg ikke fik kommenteret i første omgang.

Vi har i dag en anerkendelsesprocent af spontane asylansøgere på ca. 80. Det er væsentlig højere end den anerkendelsesprocent, vi havde i perioden fra 1983 til 1986, og det synes jeg ikke man kan bruge til ret meget; jeg kan i hvert fald ikke bruge det til andet end at sige, at når det er blevet så svært at komme ind i Danmark og søge asyl, og når man tilmed tager dem med, der på forhånd er kommet ind på grund af familiesammenføring, så ville jeg synes, at det ville være helt besynderligt, hvis afslagsprocenten var meget høj. Man kan forstå, at den kan have været det i en periode, hvor det var lettere at komme ind i landet. Men når det er så svært, som det er i dag, så ville det være helt påfaldende, hvis afslagsprocenten var højere.

Så sagde hr. Fischer noget, som jeg undrede mig over – det var i forbindelse med hele debatten om familiesammenføringer – nemlig at de familiesammenførte ofte endte som sociale tabere. Jeg ved da ikke, hvad hr. Fischer bygger det på. Det er min opfattelse med det kendskab, jeg har til udlændinge her i landet – at mens de går og venter på familiesammenføringen – det var et af vores helt store problemer med tamilerne, da de gik og ventede så længe – får de det dårligere og dårligere, fordi de går og tænker på, hvordan familien, som er et andet sted, har det. Og når de så bliver sammenført, får de det,

[Ebba Strange]

alt andet lige, bedre. Så at de specielt skulle ende som sociale tabere, det forstår jeg ikke rigtig. Men det kan være, hr. Fischer har noget andet at bygge det på.

Der er en anden ting, jeg gerne vil nævne i forbindelse med disse tal. Justitsministeren var i sit første indlæg inde på, at det kun var ganske få af dem, der søgte de udenlandske ambassader, der fik asyl. Jeg har prøvet at regne på det, og jeg har regnet mig frem til, at det ikke engang er 4 pct. Det er ikke meget, og jeg har tænkt på, om man benytter lejligheden til, når man ikke kan se dem, så at slutte, at det måske heller ikke er så afgørende at give dem asyl.

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Det er korrekt, at jeg i mit indlæg omtalte de mange udlændinge, der kommer hertil med for svage forudsætninger, og det er jo mest i forbindelse med familiesammenføringerne. Men det er primært familiesammenføringer med indvandrere og ikke med flygtninge. Det er familiesammenføring med indvandrere og dermed omgæelse af indvandrerstoppet, der giver problemet. Det viser tallene ganske klart.

Når vi har taget stilling til dette problem, er det ud fra et praktisk kendskab til det, nemlig indberetninger fra de mennesker, der har det tæt inde på livet, folk, der bor i de kommuner, der har særlig mange indvandrere. Så jeg mener, der i høj grad er belæg for det, jeg sagde, og som jo også er en del af Det Konservative Folkepartis debatoplæg på dette område: at det rent faktisk er folk, der kommer hertil med meget svage forudsætninger, der kommer til at bo her fast og får store sociale problemer.

Man må naturligvis stille det spørgsmål: Ville det ikke være bedre, hvis den familiesammenføring fandt sted i hjemlandet frem for i Danmark?

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Første gang hr. Fischer brugte udtrykket »omgæelse af indvandrerstoppet«, lod jeg det passere. Det kunne være en fortalelse, men nu er det anden gang. Nu er det anden gang, at hr. Fischer taler om omgæelse af indvandrerstoppet.

Nu ved hr. Fischer sikkert, hvad en omgæelse er, men jeg vil alligevel spørge for en sikkerheds skyld: Hvad forstår Det Konservative Folkepartis ordfører ved, at der finder omgæelser sted af indvandrerstoppet?

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Som det er hr. Ole Espersen bekendt, har vi haft et indvandrerstop siden 1973. Jeg vil gerne spørge hr. Ole Espersen, hvorledes han vil betegne eller karakterisere det store antal indvandrere, der alligevel kommer til Danmark.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Det antal, der kommer, kommer i henhold til de love, som hr. Fischer har været med til at vedtage, og som den konservative justitsminister administrerer. Derfor må jeg igen spørge, hvad hr. Fischer mener med omgæelse.

Omgæelse vil sige, at de snyder sig ind på en eller anden måde, at de lader, som om de kan komme ind, og så får de lov af Direktoratet for Udlændinge eller andre, skønt de ikke opfylder betingelserne. Det er en omgæelse.

Derfor må jeg igen bede hr. Fischer svare på, hvad den konservative ordfører forstår ved begrebet omgæelse af indvandrerstoppet. Det må man kunne svare på.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Nu sagde hr. Ole Espersen så pænt, at de kommer ind i henhold til de love, den konservativt ledede regering – sådan var det vist – selv har været med til at vedtage.

Det er ganske rigtigt, men hvilken del af indholdet i de love er det så, det drejer sig om? Det er faktisk det, debatten i dag drejer sig om: Det er familiesammenføringerne, der gør, at nogle kommer ind, og som i øvrigt gør, at selv om der er et indvandrerstop, sker der en udhuling. Den debat, der foregår mellem Socialdemokratiet og De Konservative, viser jo netop, at der virkelig er noget at kigge på vedrørende familiesammenføringerne. Det er dem, der udhuler loven om indvandrerstop.

At man så er så hyklerisk i regeringen, at man både vil være veldædig og god og på samme tid ikke kan lide, at indvandrerstoppet bliver ud-

[Knud Lind]

hulet, det er noget andet. Men jeg må nok give hr. Ole Espersen ret i, at det er det, man har vedtaget, og det er det, som Fremskridtspartiet ønsker strammet op og ændret, men det ønsker den konservativt ledede regering ikke.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg er godt klar over, at man har mange sociale problemer i Ishøj, og at man har en høj arbejdsløshedsprocent, men jeg synes, det er utroligt at stå her fra Folketingets talerstol og sige, at det er familiesammenførsreglerne, der skaber sociale tabere. Jeg tror ikke, hr. Fischer har noget som helst at bygge den på-stand på.

Så har jeg et lille spørgsmål til hr. Bjørn Elmquist, mens jeg er heroppe, noget, jeg ikke fik tid til i mit indlæg. Hr. Bjørn Elmquist mener, at flere flygtninge skal samles op i lejre, så det bliver lettere for Vesteuropa at finde ud af, hvor mange de kan tage. Hr. Bjørn Elmquist ved godt, hvor lille bitte, bitte en brøkdel det er af verdens samlede flygtningeantal, der søger til Vesteuropa, USA, Canada og Australien som spontane flygtninge. Det er en lille procent i forhold til det antal flygtninge, som vi mener der findes i verden, og det er vel et eller andet sted mellem 12 og 15 millioner. Vi mener at kunne finde frem til, at ca. 200.000 af dem hvert år søger til Vesteuropa.

Det er jo så lille en brøkdel, at det dér med også at sætte dem i lejre synes jeg er en mærkelig form for politik.

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Til hr. Ole Espersen vil jeg sige, at jeg havde egentlig ikke tænkt at gå ind i en form for ordkløveri eller spidsfindig fortolkning af varianter inden for det danske sprog. Jeg har ikke talt om ulovlige forhold, men jeg har konstateret, at til trods for indvandrerstopet er der alligevel kommet et betydeligt antal indvandrere hertil, og jeg ved også fra debatten inden for hr. Ole Espersens eget parti, at det er noget, der optager nogle af hr. Ole Espersens partifæller meget, og det er alene det, jeg har forholdt mig til. Og skal vi ikke forholde os til de statistiske forhold frem for spidsfindige fortolkninger af det danske sprog?

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg har lagt mærke til, at man ofte bruger ordet »spidsfindigt«, når man ikke ved, hvad man skal svare.

Nu siger hr. Fischer, at han har lagt mærke til, at på trods af indvandrerstopet i 1973 kommer der stadig udlændinge til Danmark. Ja, det står i loven, at det har de ret til, så det er ikke nogen omgåelse. Så derfor er jeg nødt til endnu en gang at bede hr. Fischer forklare udtrykket »omgåelse af loven«. Det er jo det samme som at karakterisere dem, der bliver familiesammenførte, som nogle, der handler i strid med loven og dens forudsætninger. Der er ikke her tale om nogen omgåelse, og jeg synes, det var rimeligt, hvis hr. Fischer ville bekræfte dette. Men jeg kan se, at det ønsker hr. Fischer ikke. Lad mig så tage hans seneste udtalelse som en indirekte bekræftelse af, at det udsagn, hr. Fischer kom med, er uden enhver form for hold i virkeligheden.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Man kan da godt sidde og fnise og prøve at fange hinanden på talerstolen. Jeg synes ærligt talt ikke, det er særlig givtigt for debatten, men så har man jo i hvert fald noget andet at sidde og tale om nede i folketingssalen.

Men jeg vil da give hr. Fischer fuldstændig ret. Det kan godt være, at man ikke kan tale om omgåelse, men man kan tale om en udhuling af loven. Og det er jo rigtigt, som hr. Knud Lind siger: Fremskridtspartiet har ganske enkelt rejst denne debat for at få lavet loven om, for loven trænger virkelig til at blive lavet om.

Jeg nævnte bl.a. i mit første indlæg – og nu taler jeg om flygtninge – at når de har været her i to år, er de indvandrere. Sådan er loven jo, eller sådan bliver den i hvert fald udlagt i dag. Dertil kommer så familiesammenføringer, man kan jo gifte sig for 2 år ad gangen, og så kan man – i grove tilfælde – efterhånden få familien herop. Jeg tror, fru Ebba Strange er klar over det, Direktoratet for Udlændinge er i hvert fald, og det er det, vi kalder en udhuling af familiesammenførsreglerne.

Jeg synes ikke, vi skal hænge os i spidsfindigheder eller bagateller. Det er essensen i debatten, det drejer sig om. Jeg skal nok lade være

[Pia Kjærsgaard]

med at drille hr. Fischer. Jeg er evig enig med ham.

Bjørn Elmquist (V):

Der blev stillet et par spørgsmål direkte til mig, som jeg gerne vil prøve at svare på.

Fru Pia Kjærsgaard henviste til det debatoplæg, som er udarbejdet i Venstre, og spurgte, om det bare var gøgl og fjant, eller om det var alvorligt ment fra vor side. Jamen det er skam ganske alvorligt ment fra Venstres side.

Det var et debatoplæg – som jeg også sagde i min første ordførertale ved 13-tiden – som vi gerne ville bruge som anledning til, at man rundt omkring i lokalkredsene landet over kunne tage dette alvorlige og relevante emne op. Der var ikke draget nogen konklusioner, og det er vi heller ikke helt færdige med endnu. Men vi vil selvfølgelig lade os inspirere af debatoplægget og af det, vi indtil nu har fået ud af vores interne debat i Venstre om disse ting, når vi møder op til forhandlingerne hos justitsministeren.

Vi synes, at vi på den måde har fulgt behovet op, ligesom andre partier har gjort det. Vi har hørt om De Konservatives interne debat, og vi har hørt, at Socialdemokratiet for et par år siden også kom med et oplæg, tror jeg det var, til en debat, og bagefter kom der et papir, som ikke alle var helt tilfredse med, fra et internt udvalg. Men det kan man selvfølgelig godt gnide sig i hænderne over, hvis man har lyst til det. Jeg tror, dette afspejler, at vi i alle partierne, både i forland og bagland, og hvad vi skal kalde det, har nuancer og måske flere nuancer, end vi er vant til mellem folk, der ellers holder sammen om bestemte politiske programmer.

Det var noget af det, hr. Knud Lind morede sig sådan over før og drillede hr. Arne Melchior lidt med. Men man skal jo passe på med at kaste med sten, når man selv bor i et glashus, hr. Knud Lind.

Dernæst vil jeg sige til fru Pia Kjærsgaard: Dagsordenen – ja, jeg kom med et hjertesuk, ikke over, at jeg ikke var blevet kontaktet, men over, da jeg selv forsøgte at kontakte Fremskridtspartiet for at høre, hvad der ville komme i dagsordenen, ikke fru Pia Kjærsgaard, men ellers nok så ledende, endog meget ledende i gruppen, men man kunne ikke melde tilbage til os. Og o.k., det er i orden, det kan jeg så bare tage til efterretning, men jeg ved – og det ved vi alle sammen, at hvis man gerne vil have noget

vedtaget ved en forespørgselsdebat i Folketinget, tager man selv kontakt, måske endog før man stiller forespørgslen, til andre partier for at se, om man kan komme nogen vegne med det her. Ikke for at lave aftalt spil, men for dog at få talt sig lidt ind på det på forhånd. Og det skete ikke her. Jeg synes, det er helt fint, om Fremskridtspartiet vil følge opmærksomt med i det, som nu måtte komme ud af forhandlingerne med justitsministeren om eventuelle ændringer på dette område.

Endelig var der en kommentar til det, man med få ord kan kalde »flygtninge på ferie«. Jeg tror, fru Pia Kjærsgaard sagde, at både hr. Fischer og jeg har deltaget aktivt i den debat, der var om folk, der var på flygtningestatus i Danmark, og som rejste på ferie i hjemlandet. Det er selvfølgelig et begreb, som vi ikke kan acceptere. Vi mener, at det nærmest strider mod sig selv. Hvis man kan tilbringe ferie i sit hjemland, så er det jo svært at opretholde illusionen om, at man er flygtning derfra og er forfulgt, og at man har vanskeligheder med at bo der. Så det synes vi faktisk er et begreb, der er i modstrid med sig selv.

Til fru Ebba Strange vil jeg sige: Jeg synes ikke uden videre, det er lykken med flygtningelejrene rundt omkring i verden. Jeg er godt klar over, at de mennesker, der opholder sig i flygtningelejrene, ofte har det skidt. Men det er realiteten – deri er jeg enig i fru Ebba Stranges analyse – at af flygtningestrømmene i verden totalt er det en meget lille procentdel, der når til Vesten.

Men det, som regeringen har lagt op til i sit 1986-initiativ i FN, er jo blandt andet en styrkelse af den finansielle solidaritet, hvis man kan udtrykke det på den måde, sådan at vi i de vestlige lande, der ikke modtager de helt store flygtningestrømme fra Fjernøsten f.eks., går ud og finder andre løsninger. For jeg tror, at det f.eks. gælder for mange af bådflygtningene, at de er bedst tjent med at kunne opholde sig i regionen; men så må vi andre jo til gengæld være parat til at tage vor del af omkostningerne derved.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg synes, vi har opnået noget ved denne debat. Vi har faktisk fået udryddet udtrykket »omgåelse af indvandrerstopet«. Vi har også

[Ole Espersen]

opnået det, at de, der er mest flittige til at bruge begrebet bekvemmelighedsflygtninge, ikke på nogen måde har kunnet antyde, om de findes her i landet, eller om der er 5 eller 10, hvis der skulle være nogen. Man har nægtet at svare på det spørgsmål.

Men så opstår der jo pludselig en ny form for usikkerhed, når hr. Bjørn Elmquist siger, at hans parti ikke kan acceptere, at flygtninge tager på ferie i deres hjemland. Nu er det begreb ferie og det antal, der tager på ferie, vist meget begrænset i praksis. Men der står altså i udlændingeloven, at når det drejer sig om flygtninge, så har de ret til, når de har været her over 2 år, at bevare deres opholdsret her i landet, indtil de tager bopæl i hjemlandet. Og det har faktisk været meget vanskeligt for mange flygtninge her at finde ud af, hvilken ret de i grunden har, når de f.eks. vil undersøge forholdene i Chile, om de nu har mulighed for at vende tilbage.

Når nu ordføreren for et regeringsparti siger, at det skal de ikke have mulighed for, og at det er selvmodsigende, at man efter 17 år på flugt overvejer at vende hjem til et land, der er blevet demokratisk igen, det kan man ikke acceptere fra Venstres side, så er jeg nødt til at spørge hr. Bjørn Elmquist, også for at de, der ønsker at vende hjem, hvis det er muligt, ikke på ny skal bringes i usikkerhed: Ønsker Venstre at ændre loven på dette punkt?

Ministeren har lige svaret fuldt korrekt, hvad lovens indhold er, og hvorfor den er fornuftig, og det mener vi også. Derfor er det afgørende, at vi nu får et svar fra Venstres ordfører på dette spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Det vil jeg meget gerne prøve at give et svar på, selv om det bliver inden for den korte bemærknings rammer, og det kan jo være indviklede sager at komme ind i.

Lad mig sige for det første, at jeg selvfølgelig er enig i justitsministerens udlægning af gældende lov. Vi har fået et svar på spørgsmål 52 og 56 i Retsudvalget, så det kan der ikke være nogen tvivl om.

Når jeg sagde flygtninge før, så var det jo sagt i al skynding, og jeg vil så erindre hr. Ole Espersen om, at drejer det sig om flygtninge eller personer, som opholder sig som flygtninge i Danmark, og det er inden for de første 2 år, de op-

holder sig i Danmark, kan der være grundlag for at se efter den afgørelse eller revidere den afgørelse, der er truffet, hvis den pågældende inden for disse to første år vender tilbage og uden problemer vender tilbage og kan opholde sig i sit land. For så kunne man jo få det indtryk, at der måske var afgivet oplysninger, som ikke var helt korrekte, eller at det grundlag, som var angivet i ansøgningen eller tilladelsen, ikke længere var til stede. I sådanne tilfælde mener jeg, at vi også inden for de gældende bestemmelser må kunne fastslå, at hvis en sådan flygtning rejser på ferie i sit hjemland, så er der et eller andet forkert med den afgørelse.

Jeg vil også godt erindre om den anden regel, som findes. Hvis der er tale om fortællinger eller der er givet bevidst urigtige oplysninger, altså ved svig er givet et forkert indtryk ved denne afgørelse, så vil afgørelsen blive taget op til revision. Det var baggrunden for min udtalelse før.

Jeg tror også, det er det, som falder almindelige danskere for brystet. Hvis der er en, der lige er kommet til Danmark for et år siden og er blevet godkendt som flygtning og vedkommende siger: Nu vil jeg holde ferie derhjemme i 14 dage, og der sker mig ikke noget; så kommer jeg tilbage og bliver flygtning igen – så vil folk ikke kunne forstå det.

Knud Lind (FP):

I starten fik man det indtryk, at den debat, der blev rejst i dag, var ganske unødvendig osv. Men jeg er faktisk glad for, at vi fik rejst denne debat, som med al tydelighed viser, at der er brug for nogle overvejelser vedrørende en aktuel stramning af § 9 i udlændingeloven. Debatten viser jo også, at der er meget stor usikkerhed om spørgsmålet og i holdningerne mellem de forskellige partier. Og det er ikke blot et spørgsmål om et flertal kontra Fremskridtspartiet.

Vi er også glade for, at vi har fået lejlighed til at bringe nogle ting frem, som vi ønsker: at nedbringe antallet af familiesammenføringer, som jo i 1989 var på 8.444 personer, og at ændre de gældende regler om 100 pct. refusion til hovedparten af kommunernes udgifter efter bistandsloven til flygtninge i de første 6 år. Jeg har ikke fået noget svar fra ministeren. Jeg håber på, at det kommer.

Vi ønsker også at standse tilgangen af økonomiske flygtninge til Danmark, så man undgår

[Knud Lind]

flere arbejdsløse end de 270.000, som vi har i forvejen. Og vi ønsker, at man hurtigt udviser kriminelle udlændinge i stedet for senere – nogle år senere – at præmiere dem med dansk indfødsret.

Den konservative ordfører stillede et noget teoretisk spørgsmål – når man ikke har andet, når man ikke har flere ting i sin ordførertale, så kan man altid begynde på den slags. Der blev spurgt, hvad man ville gøre ved eventuelle flygtninge fra de baltiske lande.

Ja, for det første kræver det jo, at der er nogen, der flygter fra de baltiske lande, inden man kan tage fat på problemet. I øvrigt er det sådan, at hvis de opfylder betingelserne i FN-konventionen, det vil sige, at Danmark er første land og de er truet på liv og helse, så havde vi i 1989 en kvote på 1.750 mulige pladser, medmindre man ligesom i 1989 ønsker at bruge en stor del af dem til familiesammenføringer. Der var altså en kvote på 1.750 mulige pladser inden for FN-flygtningekvoten. Mindstekvoten er på 500, men den kunne gå op på i hvert fald 1.750.

Jeg synes, der findes et mærkeligt hykleri i dette Ting. Man skælder Fremskridtspartiet ud for at være fremmedhadere, uden at formanden griber ind. Samtidig indfører justitsministeren visumtvang – en helt ny visumtvang – for Rumænien og Bulgarien. Justitsministeren har fra denne talerstol oplyst, at den helt nye visumtvang er indført – og så kommer det – af immigrationsmæssige årsager. Hvad skal man så forstå ved det? Det betyder, at de mennesker, som ønskede at flygte fra rædslerne i Rumænien og Bulgarien, blev standset af den nyligt indførte visumtvang. Det skal Fremskridtspartiet ikke klandre regeringen for, men for, at denne visumtvang så pludseligt blev indført, og ikke, mens det kommunistiske regime var til, men lige i overgangsperioden.

Denne visumtvang er stiltiende blevet tiltrådt af Det Radikale Venstre i Folketinget. Det Radikale Venstre er medlem af regeringen og har tiltrådt justitsministerens indførelse af denne visumtvang. Det er også helt i orden, men det, der ikke er i orden, er, at de samme partier – Det Radikale Venstre osv. og sågar Socialdemokratiet – på samme tid vil være hellige i spørgsmålet om udlændinges adgang til Danmark. Det sker, samtidig med at de i det stille laver en visumtvang, og som justitsministeren siger fra denne talerstol: Det er af immigrationsmæssige årsager, man har lavet det.

Samtidig kan man høre de samme partier under denne debat i dag stå og skælde ud på Fremskridtspartiet og sige, at vi er fremmedhadere, og jeg ved ikke hvad. Og så gør man i det skjulte det, som Fremskridtspartiet hele tiden har sagt: man må lave et ordentligt stop, og man må ikke udhule det med familiesammenføring.

Det sidste sker stadig væk, men man laver altså nogle ting i det skjulte, og samtidig vil man gerne være hellig i spørgsmålet om udlændinges adgang til Danmark. Det finder vi er en dobbelt holdning, en dobbeltmoral, som vi gerne vil have kommer herfra ud til befolkningen, så den kan se, hvad det er for nogle – og jeg siger ikke personager, men folketingsmedlemmer, som kommer med disse ting.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg skal gøre hr. Knud Lind opmærksom på, at det er uanset, i hvilken sammenhæng man bruger udtrykket, at jeg vil anfægte det udtryk om folketingsmedlemmer.

Kofod-Svendsen (KRF):

Her i anden omgang er der flere, der har konkluderet lidt. Der er en ting, som jeg har glædet mig ved under denne debat, og det er den positive omtale, flere er kommet med af FN-kvoteflygtninge. Jeg synes, det ville være en fin udgang på denne debat, hvis vi opprioriterede modtagelsen af flere FN-flygtninge. Procentvis har modtagelsen af kvoteflygtningene udgjort en meget lille del af det samlede antal flygtninge, vi i Danmark har modtaget i de sidste år, og det til trods for at kvoteflygtningene ofte er de dårligst stillede af alle.

For halvandet år siden, det var i forbindelse med, at vi vedtog finansloven for 1989, loftede vi jo kvoten fra 250 til 500. Vi har ikke nået det niveau, som Norge og Sverige har. I Sverige har man 1.250 og i Norge 1.000. Hvis vi i enighed kunne løfte kvoten yderligere, synes jeg, at der er kommet noget godt ud af denne debat.

Ellers skal jeg bare afslutningsvis sige, at vi stemmer imod det af Fremskridtspartiet stillede dagsordensforslag.

Justitsministeren (Engell):

Det er kun for at give et kort svar på det spørgsmål, som hr. Knud Lind stillede mig for en times tid siden vedrørende det udvalg, som

[Justitsministeren]

ifølge regeringens redegørelse er påregnet nedsat i Socialministeriets regi vedrørende refusionerne. Jeg kan sige til hr. Knud Lind, at udvalget ikke er nedsat på nuværende tidspunkt. Så vidt jeg har erfaret, er Socialministeriet ved at indsamle materiale til at belyse problematikken, og derefter vil udvalget blive nedsat.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Debatten må være ved at være slut, men jeg skal bare lige stille et spørgsmål i sidste omgang til justitsministeren, fordi jeg synes, det har været kendetegnende for debatten, at vi har stået og slået hinanden lidt i hovedet heroppe, enten fordi der manglede tal, eller også fordi nogle var skrāsikre i deres tal, når det vedrører flygtninge og indvandrere i al almindelighed eller fremmedarbejdere, eller hvad man kalder dem.

Jeg kritiserede jo også i mit første indlæg, at der manglede statistik over, hvor mange flygtninge der opholder sig i Danmark, hvilket land de kommer fra, og hvor mange der opnår asyl, og jeg vil godt spørge ministeren, om man i fremtiden vil være mere omhyggelig med at få en ordentlig statistik på hele det område. Vi fører statistik over alt i Danmark. Jeg tror, vi er kendt for at føre statistik for alt, men lige netop på dette område er der altså mange, der ønsker nogle flere tal at bygge viden på.

Justitsministeren (Engell):

Som jeg nævnte tidligere, er det rigtigt, at på dette felt er det statistiske materiale ikke voldsomt udbygget. Det hænger sammen med, at en stor del af oplysningerne skal tilvejebringes ved en manuel behandling af skemaer; tilsvarende er den edb-mæssige udbygning ikke særlig udviklet på dette felt.

Men som jeg har nævnt i en tidligere besvarelse, er det min hensigt sammen med Justitsministeriets medarbejdere at drøfte hele dette spørgsmål med Direktoratet for Udlændinge. I sidste ende er det naturligvis også et økonomisk spørgsmål, men vi er meget opmærksom på, at der er et behov for en styrkelse og en forbedring af det statistiske grundlag på det felt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden (nr. D 27) af Pia Kjærsgaard (FP) (se foran) forkastedes, idet 12 (FP) stemte for, 99 (S, KF, SF, V, RV, CD og KRF) imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Meddelelser fra formanden:**Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):**

Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlemmer af Folketinget Knud Lind (FP), Aage Brusgaard (FP), Kirsten Jacobsen (FP), Pia Kjærsgaard (FP) og Poulsgaard (FP) har meddelt mig, at de til statsministeren og udenrigsministeren ønsker at stille følgende:

Forespørgsel.

»Hvilke initiativer agter regeringen at iværksætte for at støtte Litauens bestræbelser for at opnå selvstændighed?«

(Forespørgsel nr. F 25).

Medlemmer af Folketinget Svend Auken (S), Gammelgaard (KF), Ebba Strange (SF), Ivar Hansen (V), Aage Brusgaard (FP), Marianne Jøved (RV), Arne Melchior (CD) og Glønborg (KRF) har meddelt mig, at de til statsministeren ønsker at stille følgende:

Forespørgsel.

»Hvilke oplysninger kan statsministeren give om Danmarks politik over for udviklingen i Europa?«

(Forespørgsel nr. F 26).

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Arbejdsmarkedsudvalget (20/3 90):

Udtræder: Annette Just (FP)

Ny stedf.: Ernst B. Schmidt (FP)

Kulturudvalget (20/3 90):

Udtræder: Pia Larsen (V)

Ny stedf.: Sønderby (V)

Reisudvalget (20/3 90):

Udtræder: Søren Bastholm (CD)

Nyt medl.: Nør Christensen (CD)